



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 88 / III Legislatura / Sisè període

Divendres, 21 de desembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 63

Cinquena i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i disset minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Comissió Jurídica Assessora i les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4361).

Article 1

Article 1

Apartat 1

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de supressió)

L'I. Sr. Colom (ERC) intervé per retirar-la, juntament amb les esmenes núms. 4, 22, 23, 25 i 31 i dóna per defensades les esmenes núms. 26 i 33 (p. 4362).

Esmena del G. Mixt (núm. 2, d'addició)

L'I. Sr. Ródenas (M) intervé per retirar-la, juntament amb l'esmena núm. 3 (p. 4362).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Mixt (núm. 3, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 2

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Apartat 1

Encapçalament

Esmena del G. p. Popular (núm. 5, d'addició)

L'I. Sr. Perea (P) intervé per retirar-la, juntament amb l'esmena núm. 18 (p. 4362).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

L'I. Sr. Garcia i Sáez (S) n'anuncia la retirada (p. 4362).

Apartat 2

Encapçalament

Esmena del G. Mixt (núm. 7, de supressió)

Retirada després (p. 4363).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, de supressió)

L'I. Sr. Nualart (IC) intervé per retirar-la, juntament amb les esmenes núms. 11, 13 i 14 (p. 4362).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 9, de supressió)

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé per retirar-la, juntament amb les esmenes núms. 10, 12, 15, 17 i 28 (p. 4362).

Lletra a)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 10, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9).

Lletra d)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 12, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 9).

Lletra h)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Lletra i)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Apartat 3

Lletra a)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 15, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. p. Popular (núm. 16, de modificació)

El M. H. Sr. President anuncia una esmena transaccional a l'esmena núm. 16 (p. 4362).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a tres esmenes transaccionals a les esmenes núms. 7, 8 i 9, 16, i 34 respectivament (p. 4362).

Addició d'una nova lletra

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 17, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9).

Lletra b)

Esmena del G. p. Popular (núm. 18, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Addició d'un nou apartat

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 19, d'addició)

L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per retirar-la (p. 4362).

Addició d'un nou apartat

L'I. S. Colom (ERC) intervé per una qüestió tècnica (p. 4362).

Esmena del G. Mixt (núm. 20, d'addició)

L'I. S. Ródenas (M) intervé per retirar-la, juntament amb l'esmena núm. 21 (p. 4363).

Article 8

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 21, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 20).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 22, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Article 9

Apartat 1

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 23, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Article 10**Apartat 1****Lletra a)**

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de modificació)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 27 (p. 4363).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 25, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Apartat 2

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 26, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 27, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 24).

Apartat 3

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 28, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. Mixt (núm. 29, d'addició)

L'I. Sr. Ródenas (M) intervé per retirar-la, juntament amb l'esmena núm. 30 (p. 4363).

Article 2

Esmena del G. Mixt (núm. 30, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 29).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 31, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Addició de Disposicions Transitòries

Esmena del G. Mixt (núm. 32, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M) (p. 4363).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 33, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Disposicions finals**Primera**

Esmena del G. Socialista (núm. 34, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 16).

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 4363).

Segona

Esmena del G. Mixt (núm. 35, de modificació i de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M) (p. 4363).

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 4363).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 7: aprovada per unanimitat (p. 4363).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 16: aprovada per unanimitat (p. 4363).

Votació de l'esmena núm. 26: aprovada per unanimitat (p. 4363).

Votació de l'esmena núm. 32: aprovada per unanimitat (p. 4363).

Votació de l'esmena núm. 33: aprovada per unanimitat (p. 4363).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 34: aprovada per unanimitat (p. 4363).

Votació de l'esmena núm. 35: aprovada per unanimitat (p. 4363).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4364).

Exposició de Motius i títol

Votació: aprovats per unanimitat (p. 4364).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de serveis comunitaris (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Oliart (S) (p. 4364).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 4365).

Rèplica: I. Sr. Oliart (S) (p. 4367).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 4368).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Regressió dels Deltes dels Rius de Catalunya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Mur (CiU) (p. 4369).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. García Guillamón (S), juntament amb l'esmena núm. 2 (p. 4370).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 3, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 4371).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Mur (CiU)*, el qual proposa dues transaccionals a les esmenes núms. 1 i 3 (p. 4372).

L'I. Sr. García Guillamón (S) intervé per una qüestió tècnica (p. 4373).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a les transaccionals a les esmenes núms. 1 i 3 (p. 4373).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4373).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Política de Contractació d'Obres i Serveis (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4373).

Posició dels grups: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 4374).

Votació: *rebutjada per 22 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció* (p. 4375).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Política de Suport a la Premsa Escrita en Català (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Soto (S)* (p. 4375).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 4376).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4376), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 4376), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4377),

I. Sr. Bauzá (P) (p. 4377) i *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4377).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Soto (S)* (p. 4377).

Votació amb l'esmena incorporada: *aprovada per unanimitat* (p. 4378).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4378).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)*, juntament amb l'esmena núm. 2 (p. 4379).

Esmena del G. Mixt (núm. 2, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4380), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 4381), *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 4383), *I. Sra. Barenys (S)* (p. 4383) i *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4384).

L'I. Sr. Sala (S) intervé per al·lusions (p. 4386).

Posició del grup presentant: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4386).

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 4387) i *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4387) intervenen per una qüestió d'ordre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les dues i tres minuts.

El M. H. Sr. President intervé per una qüestió d'ordre (p. 4387).

Votació del punt 1 de la Moció: *rebutjat per 36 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions* (p. 4387).

Votació del punt 2 de la Moció: *rebutjat per 42 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 4388).

Explicació de vot: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4388) i *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 4388).

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 63.5

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i disset minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Comissió Jurídica Assessora, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa legislativa? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

**Projecte de Llei de Reforma
de la Comissió Jurídica Assessora**

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí M. Bassols): Molt Honorable senyor, il·lustres senyores i senyors diputats, sóc conscient de la llarga durada d'aquesta sessió de la Cambra i, per tant, de l'esforç que ses senyories porten a terme per acabar dignament les tasques parlamentàries d'aquest any. Per això, tractaré de ser molt breu en la presentació del Projecte de Llei de Reforma de la Comissió Jurídica Assessora, i no perquè es tracti d'una Llei que pugui ser considerada com a menor, conceptualment, si més no, incompatible amb la importància de l'alt organisme que n'és objecte, l'alt organisme de consulta que n'és objecte, és a dir la dita Comissió Jurídica Assessora.

Aquesta Comissió funciona des del 15 de març del 1985, o sigui des de fa més de cinc anys, sota l'empara de la Llei aprovada per aquest Parlament en la data indicada. En el curs d'aquests darrers cinc anys de vigència de la Llei que avui tractem de reformar, s'ha produït un important canvi en les activitats de la Comissió, amb mèrits d'haver assumit la funció de dictaminar preceptivament certes disposicions de caràcter general i determinats expedients, competències que, a més, li semblen ser respectades a Catalunya per la mateixa legislació de l'Estat com a equivalent a la intervenció del Consell d'Estat en l'àmbit de l'Administració central.

També algunes de les nostres lleis —de les lleis més recents, especialment— han previst, de forma preceptiva, el dictamen d'aquest organisme. Tot això, a partir del 1986, ha comportat una modificació considerable, una modificació quantitativa i qualitativa en l'activitat de la Comissió. Així, si des del 1979, any en què va ser restablerta per Decret, fins al 1985 només ha evacuat 32 consultes sobre les qüestions que voluntàriament li someté el Govern, des del 1986 al 1989 ha emès 51 dictàmens de caràcter potestatiu i 76 de preceptius, o sigui 127 en conjunt, amb una mitjana, doncs, de 32 per any, curiosament la mateixa xifra dels que evacuà en total durant els set primers anys a comptar des del seu restabliment, i amb la particularitat, a més,

que un 60% d'aquests dictàmens, dels d'aquesta darrera etapa, han tingut caràcter preceptiu.

Aquesta modificació en la naturalesa de les funcions de la Comissió exigeix també la d'alguns punts bàsics de la seva normativa i, d'una manera molt especial, de l'article segon de la Llei vigent, de la Llei actual, per tal de donar-li una major amplitud i concreció.

També, i per les mateixes raons, és convenient un explícit reconeixement de l'autonomia orgànica i funcional amb què cal que realitzi la seva tasca, tal com es recollia originàriament a l'article 14 del Projecte, conceptes que han estat traslladats ara a l'article primer. Igualment, procedeix agilitar les actuacions i simplificar-ne l'organització per mitjà de la supressió de les actuals seccions i, en canvi, de l'augment de membres de la permanent.

S'han introduït algunes altres modificacions —aquestes sí, de caràcter menor—, tals com canvis en la duració dels terminis i la supressió d'alguns preceptes que tenien marcat caràcter reglamentari.

Per últim, i per evitar les dificultats i complicacions que comporta o que representa, a vegades, la coexistència de dos textos legals —el darrer que modifica parcialment l'anterior, subsistent en part—, es preveu l'autorització al Govern per tal que porti a cap la refosa dels dos textos i l'aprovi per Decret legislatiu.

Estic convençut que aquestes reformes, les que he explicat i que constitueixen les bases del Projecte del Govern que presento, amb les millores que ja s'hi han introduït en Comissió, donaran llum a una nova Llei que permetrà a la Comissió Jurídica Assessora treballar amb més amplitud i eficàcia. I més encara, amb les inclusions que puguin ser fruit del debat del Ple que ens disposem a iniciar, en què, segons les meves notícies, s'aconseguiran grans aproximacions entre els diversos grups parlamentaris, posant de manifest un ampli consens sobre els punts, jo diria, al meu entendre, avui massa de discrepància.

Celebraré, per tant, que la Cambra aconsegueixi aquest major consens, que ha de significar també un major encoratjament, un major suport per a la Comissió Jurídica Assessora. I crec que, sobretot si es dona aquesta circumstància, aquesta Llei serà el millor obsequi de Nadal que la Cambra pot oferir-li a aquest alt organisme de consulta del Govern, del qual jo diria que n'és sobradament creditor, que és creditor d'aquesta nova regulació que implica una major confiança i una major autonomia en l'activitat de l'organisme i que, per tant, resulta ser més adient amb l'elevada competència, el prestigi i l'encert amb què ha anat complint des del seu restabliment aquesta delicada funció d'assessorament i consulta, per la qual cosa jo felicito aquest organisme, i com a membre del Govern de la Generalitat, que he rebut aquest assessorament i aquest suport en l'esfera jurídica, li dono les gràcies.

I gràcies a tots, senyores i senyors, senyor President, per la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La Comissió ha encomanat a algun diputat de presentar el Dictamen? (*Pausa.*) Doncs, passem al debat d'aquest Projecte de Llei.

Hi ha diverses esmenes a l'articulat, la primera de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. És per anunciar, en nom de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, que retirem el conjunt d'esmenes que estaven reservades per al Ple, amb excepció de les esmenes número 39 i número 51, que mantenim i que donem per defensades.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: 39 i 51 de l'Informe?

El Sr. COLOM: Efectivament.

El Sr. PRESIDENT: Que són la 26 i 33 del Dictamen. L'esmena número 2 és del Grup Mixt.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. Aquestes esmenes, número 2, número 3, juntament amb la que es va presentar de supressió de l'article 14, de fet volien simplement donar una millor sistematització de la Llei en el seu cos escrit.

D'altra banda, també consideràvem absolutament important reflectir al text de l'article primer, que la Comissió Jurídica Assessora, com a alt òrgan consultiu del Govern de la Generalitat, gaudeix d'economia orgànica i funcional, com ha dit ara el Conseller.

En tot cas, com que ara, amb el text definitiu que s'ha proposat en aquest Parlament, el sentit de la nostra esmena està recollit àmpliament, encara que no sigui en la seva literalitat, donem per retirades aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per retirades. Moltes gràcies, senyor Ródenas.

Són totes les del Grup Mixt? (Pausa.) 2 i 3.

Passem a l'esmena número 5, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Nosaltres, en honor al consens general que, a última hora, l'esforçat ponent de la majoria ha propiciat, quant a aquest Projecte de Llei, nosaltres també retirem totes les nostres esmenes, menys l'esmena número 16, que està transaccionada amb el Grup de la majoria, atès que tenim certes sospites —que esperem que no es materialitzin— que aquest Projecte signifiqui a la pràctica un conflicte institucional de competències i funcions.

Però, confiant plenament en la provada professionalitat dels nostres organismes assessors i consultius, retirem, com he dit, totes les nostres esmenes, menys l'esmena transaccionada número 16 del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Totes, vol dir dues. Vol dir la 5 i la 18. (Pausa.)

Esmena número 6, del Grup Socialista. Per a la seva defensa...

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Per dir que queda retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada, doncs retirada. Esmena número 8, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Senyor President, aquestes esmenes queden retirades a favor de l'esmena transaccional a què hem arribat amb el Grup de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: Ha dit «aquestes». Quines són?

El Sr. NUALART: Totes les esmenes del...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Seran la 8, 11, 13, 14, i cap més.

Esmena número 9 de l'Agrupació parlamentària del CDS; senyor Latorre, té la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Per afegir-nos a aquest esperit de retirada de totes les nostres esmenes llevat d'una que ha estat transaccionada. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (Pausa.) Bé, doncs, ara ha arribat el moment perquè el senyor Perea defensi la número 16, que diu que està transaccionada; ens expliqui en què consisteix la transacció.

Senyor Secretari, procedeixi a la lectura d'aquesta esmena transaccional. (Pausa.)

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris i agrupacions sotasignats a l'article 2 de l'apartat 2 del Dictamen. Si s'aprova, implicaria la retirada de l'esmena 7, del Grup Mixt; 8, del Grup d'Iniciativa per a Catalunya i 9, de l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social.

Esmena transaccional a l'article 2.2: «És preceptiu el Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora en els expedients de l'Administració de la Generalitat o de l'Administració local en què sigui exigint per llei el Dictamen de l'alt òrgan consultiu del Govern de la Generalitat referents a les matèries següents». Aquesta esmena per coherència tècnica, a més, implicaria la supressió dels dos últims incisos de les lletres b) i c) d'aquest mateix apartat, que quedarien redactades així: «b) Anul·lació d'ofici dels actes administratius»; «c) Interpretació, modificació, resolució i nul·litat de concessions i d'altres contractes administratius.»

Una segona esmena transaccional, presentada pels mateixos grups parlamentaris, fa referència a l'article 2, apartat 3, lletra a) del Dictamen, i que, si s'aprova, implicaria la retirada de l'esmena número 16, del Grup Popular.

Article 2.3, lletra a): «Dictaminar sobre els avantprojectes de llei i sobre els projectes de reglaments i de disposicions de caràcter general no incloses en l'apartat 1.b) d'aquest article que se sotmetin a la seva consideració.»

I una tercera esmena transaccional, també presentada pels mateixos..., per tots els grups parlamentaris, i que, si s'aprova, implicaria la retirada de l'esmena 34, del Grup Socialista, és a la Disposició Final Primera, que diria el següent: «S'autoritza el Govern de la Generalitat perquè en el termini de dos mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei aprovi el Decret Legislatiu de refosa amb la Llei 3/1985, del 15 de març, que aclareixi i harmonitzi els dos textos legals i en regularitzi el llenguatge. Després d'haver estat aprovat el Decret Legislatiu, el Govern el trametrà al Parlament als efectes de l'article 122 del seu Reglament.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Mixt, el Grup Popular i el Grup Socialista retiren les seves respectives esmenes per donar lloc a la tramitació de les transaccionals? Moltes gràcies.

Esmena número 19, del Grup Mixt, Esquerra Catalana; senyor Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President. Per no trencar l'harmonia i la pau nadalenques que semblen imperar en aquestes hores en aquest hemicicle, nosaltres anunciem també la retirada de totes les nostres esmenes, que són una.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Esmena 22, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana; senyor Colom?

El Sr. COLOM: He dit que retiràvem totes les esmenes, senyor President, amb l'excepció de les dues que abans he esmentat; exactament, del Dictamen, la 39 i la 51. (Pausa.)

(*L'I. Sr. Ródenas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Digui, senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Ha passat ara vostè a l'esmena número 22, d'Esquerra Republicana de Catalunya; abans hi havia la 20 i la 21, que són d'aquest Grup Mixt, que no havien estat retirades amb anterioritat, però que aprofito el moment per retirar-les, amb la qual cosa quedarien, diguéssim, vives, per al nostre Grup, només l'esmena número 32, que és una transitòria, i l'esmena número 35, que és una final, una disposició final.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El que passa és que la Presidència tenia aquestes esmenes com d'Esquerra Catalana i per això les havia considerat retirades ja.

Esmena 24, del Grup Socialista... retirada (*Pausa.*) La 27, del Grup Socialista, també retirada; molt bé. La 26, d'Esquerra Republicana de Catalunya, la considera defensada.

El Sr. COLOM: Efectivament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Però viva... molt bé. La 28, del CDS, senyor Latorre?

El Sr. LATORRE: Sí, jo crec, senyor President, que les havia retirat totes llevat d'una, que és la 9, que ha estat transaccionada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; 29 i 30, del Grup Mixt...

El Sr. RÓDENAS: Retirades.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ródenas, retirades doncs. La 31, d'Esquerra Republicana, també retirada? La 32, del Grup Mixt...

El Sr. RÓDENAS: Aquesta no està retirada, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ródenas per defensar-la.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies. La introducció d'aquesta disposició transitòria, el que pretén és preveure la possibilitat que es provoquin buits legals per manca de reglament, per tal com la mateixa Comissió Jurídica Assessora no tingui possibilitats de fer adaptacions del Reglament vigent en el moment actual al que resulti de l'aplicació de la nova llei. Per això demanaríem al Grup de la majoria que pogués incloure-la en el text per preveure aquests buits legals.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. (*Pausa.*) Esmena 34, del Grup Socialista; és la transaccionada i que ha quedat retirada per poder tramitar la daixò... La 35, del Grup Mixt...

(*L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Perdó, senyor President. L'esmena 35, 33 perdó, d'Esquerra Republicana, no n'hem parlat i em sembla que...

El Sr. PRESIDENT: L'han donat per defensada, senyor...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Ah, perdó!

El Sr. COLOM: Per defensada, sí.

El Sr. PRESIDENT: Vol fer un torn en contra?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No, no; estic totalment d'acord amb aquestes esmenes i les votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. L'esmena 35, el que tracta és que es redueixi el termini de tres mesos al termini d'un mes, perquè estem parlant del reglament que s'hauria de fer després, un cop fet el decret de refosa dels textos legals. Llavors, em sembla que si ja tenim un termini important

per fer aquesta refosa, si després posem encara tres mesos més, realment tindrem sis mesos en total perquè la Comissió Jurídica Assessora pugui funcionar normalment. Per això demanem que el termini quedi en un mes només.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra, senyor Camps? No vol fer torn en contra.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Hi estem d'acord, senyor President; són unes esmenes que tots els grups hem transaccionat i hem acceptat de forma conjunta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs així podem passar a les votacions, que queden reduïdes a votar la transaccional de l'article 7, ai!, a l'esmena 7, la transaccional a l'esmena 16, la transaccional a l'esmena 34, més la votació de les esmenes 26, d'Esquerra Republicana; 32, del Grup Mixt; 33, d'Esquerra Republicana, i 35, del Grup Mixt.

Hi estem d'acord? (*Pausa.*)

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Adverteixo un error material en la redacció del text del Dictamen a l'article 6.1; parla de «posició» quan hauria de parlar de «possessió». En fi, és una esmena tècnica, però que ara que me'n recordo val la pena que ho tinguem en compte en el moment de la votació, que es preveu ràpida.

El Sr. PRESIDENT: Queda claríssim que és: «prendre possessió del càrrec».

Bé, doncs, votem en primer lloc la transaccional a l'esmena 7.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena transaccional a la número 16.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional també ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 26, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Se sotmet a votació l'esmena 32, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Se sotmet a votació l'esmena 33, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena transaccional a la 34, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Finalment, se sotmet a votació l'esmena 35, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació els articles del Dictamen, el que no ha quedat modificat, naturalment, per les esmenes aprovades.

Vots a favor?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat.

Procedeix ara votar l'Exposició de Motius i el títol del Projecte de Llei.

Il·lustres diputades i il·lustres diputats que votin a favor, es volen posar drets?

L'Exposició de Motius i el títol del Projecte de Llei han quedat aprovats per unanimitat.

Ara els grups poden participar explicant el vot. Algun grup vol fer explicació de vot? *(Pausa.)* No hi ha explicació de vot.

Moltes gràcies.

Podem passar al quart punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política de serveis comunitaris, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart. Té la paraula. Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de serveis comunitaris

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aniré directament al gra. *(Remor de veus.)* El motiu de la interpellació és saber quina és la política d'habitatge social de la Conselleria de Benestar Social, i també que el Parlament conegui les raons que han impulsat el senyor Comas a torpedinar la construcció de cent noranta-sis habitatges al barri del Besòs.

La primer constatació és que la construcció d'habitatge públic ha caigut en picat a Catalunya, senyor Conseller, des que vostè s'ha convertit en el Tirant lo Blanc de l'habitatge social; les xifres canten. L'any 1989... vostè va rebre funcions, el seu Departament va rebre funcions en matèria d'habitatge l'any 1988: 215 habitatges de promoció pública construïts a Catalunya ens colloquen a la darrera, a la cua de les altres comunitats autònomes i la inversió per habitant i any el mateix any és de 534 pessetes, quan a la resta de les comunitats autònomes oscil·la entre 2.000 i 3.000 pessetes.

Vostè, tot això, ho ha compensat, això sí, amb una gran activitat viatgera i publicitària, però jo diria que —xifres canten— vostè no és el Tirant lo Blanc de l'habitatge social, sinó que, en tot cas, és un fabricant de fum.

Quan van ser traspassades les competències en matèria d'habitatge, el Grup Socialista ho va considerar improcedent, perquè va considerar que totes les competències d'habitatge havien d'estar sota un mateix departament, però vam creure que, si alguna cosa ho podia justificar, és que significués un impuls important a la construcció d'habitatge social. Nosaltres hem vist ara, per les xifres, que això no és així, i descartada, doncs, aquesta possibilitat, queda reforçada l'altra tesi, la que nosaltres ens temíem, que és que es fessin servir aquestes funcions en matèria d'habitatge per motivacions estrictament electoralistes, és a dir, la tesi de la penetració social en determinats barris.

I nosaltres creiem que això ha quedat, a més a més, reforçat, aquesta tesi, per algunes de les actuacions que ara ressenyaré. Ajuts a llogaters —aquesta també és una competència del seu Departament—: vostè ha transformat una política que originàriament estava encaminada a atorgar 600 ajuts de 150.000 pessetes, en una de 6.000 ajuts de 15.000 pessetes; és a dir, ha transformat vostè uns ajuts que en un moment determinat podien ser importants per a una família amb dificultats, en simples almoines. La política d'ADIGSA, l'ha feta vostè al marge dels

ajuntaments, s'ha entès directament amb els veïns, passant per sobre dels ajuntaments; no està malament que vostè s'entengui amb les associacions de veïns, però naturalment també amb els ajuntaments, i conjuntament amb els ajuntaments i els veïns. Les adjudicacions: queixes de molts municipis en què les adjudicacions s'han fet al marge de les llistes que els mateixos ajuntaments tenien. Política de rehabilitació: quan es van rebre els traspassos d'ADIGSA es va pensar que es faria un programa de rehabilitació, també conjuntament amb els municipis, també conjuntament amb els ajuntaments: no s'ha fet, no la tenim encara, aquesta memòria, ni el Parlament l'ha pogut tenir mai. Xarxa paral·lela de serveis socials en aquests mateixos barris: per què no conjuminar les actuacions i competències en serveis socials dels ajuntaments amb les que té el Departament de Benestar Social? Però al marge també del Parlament. Se'ns presenten contínuament pressupostos sense programes, contractacions que no es faciliten, i vostè ho sap: jo mateix m'he presentat en diverses ocasions a la seu d'ADIGSA per buscar-los personalment, informes que jo demanava per escrit i que no se'm trametien. Política antiinstitucional intensificada, que intenta comprar la voluntat d'algunes associacions de veïns i en crea de noves quan en troba de menys dòcils. Fixi's vostè si arriba a passar dels ajuntaments, que no els paga ni la contribució urbana: ara se'n diu IBI.

I, si encara existís algun dubte, la campanya publicitària i propagandística actual d'ADIGSA, commemorant el cinquè aniversari, ens tancaria la discussió. Quan és legítima una publicitat institucional? Doncs quan ha de donar informació. Però per dir: «Mirin que bonics que som, aquí estem», indubtablement que no és aleshores justificada ni és legítima. I qui paga la campanya? Perquè jo m'he mirat els pressupostos de l'any passat, de l'any en curs, de l'exercici en curs i els que vénen, i no hi ha partides de publicitat. Jo calculo que la publicitat a TV3 i totes aquestes commemoracions, sopars, etcètera, com a mínim, són 100 milions de pessetes, i les festes míting, les festes míting commemorant també aquest cinquè aniversari. Senyor Conseller, això, per a mi, és una imatge tercermundista.

I arriba la crisi del Besòs. La crisi del Besòs i el seu desenllaç són com l'exaltació d'aquesta política, basada en el trencament del teixit social dels barris, que enfronta les comunitats de veïns entre si i els ciutadans contra els ajuntaments. La crisi del Besòs, però, també ha posat el Conseller de Benestar Social en crisi: avui s'enfronta a una moció de reprovació i ha d'explicar al Parlament la seva inexplicable actuació de boicot al Síndic de Greuges, d'oferir terrenys al marge de la negociació, i de dirigir els veïns del barri del Besòs contra l'Ajuntament. La crisi del Besòs també ha servit per mostrar a la llum pública que, per allà on va el Conseller de Benestar, germina la discòrdia, i que la seva ombra és com la de l'arbre banià, sota la qual no creix res, ni les bones relacions, senyor Comas, ni, indubtablement, els habitatges.

Si em permeten una figura, per il·lustrar aquesta trencadissa, diria que l'actual Conseller de Benestar ha irromput en l'escena política catalana com un elefant en una tenda de porcellana fina: a cada moviment ha fet caure i ha trepitjat peces valors de la cultura democràtica: la convivència; els dos barris, ara més enfrontats que mai; la Mina, més condemnada a la marginació... Ha trepitjat també el respecte a les institucions; ha desairat una institució genuïna del nostre poble com és el Síndic de Greu-

ges; la lleialtat institucional; ha faltat a les mínimes regles dels compromisos adquirits, i ha arrencat a córrer en xiular les primeres bales, i posar tota la responsabilitat a l'Ajuntament i ha deixat molt mal parada la credibilitat del seu mateix Govern; la solidaritat, ha donat exemple d'insolidaritat institucional. Quina autoritat moral té ara vostè, senyor Conseller de Benestar, d'aquí endavant per demanar-la i exigir-la als altres? La política d'habitatge social i descongestionament dels barris més deprimits, també en perill... Miri, una actuació de REGESA, en el mateix municipi de Sant Adrià de Besòs, ha hagut de ser congelada, perquè els veïns creïen que els anirien també els habitants de la Mina, allà. Oposició també a Mataró, molt lluny d'allà —no tan lluny, però és més lluny—, a la construcció d'habitatges de promoció privada, no eren de promoció pública. És aquesta, potser, la seva finalitat? És la finalitat volguda? És que vostè vol la permanència dels guetos que hem heretat del franquisme? Jo crec que no, però, com a mínim, dubto que les seves actuacions, doncs, vagin a trencar aquesta marginació d'aquests barris.

I després de tota aquesta catàstrofe, el problema original sense resoldre's: vostè ha mostrat la veritat de la màxima que afirma que els populistes escolten els problemes del poble, però no els resolen, i ara ve el que els castellans en dirien «la guinda»: després de desbaratar tota l'operació, encara tenen vostès el cinisme de criticar l'Ajuntament per la congelació del projecte fins que no es faci l'estudi de tot el marge dret del Besòs. Una peça mestra, senyores i senyors diputats, de perfídia política.

Ha arribat el moment, crec, senyor Conseller de Benestar, de traçar-li una ratlla i de dir-li: «D'aquí no passi, senyor Comas». I ara digui'ns quins són els propòsits de capteniment en el futur, si pensa servir la comunitat, tal com indica el nom de la Direcció General, o l'experiència del Besòs li ha servit d'alguna cosa?

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Oliart, moltes gràcies. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, a mi em sembla, ja ho vaig dir una vegada, que realment els polítics no han de saber de tot, però, quan parlen, han de saber de què parlen, perquè la construcció de l'habitatge no depèn del Departament de Benestar Social, depèn del Departament d'Obres Públiques, i per tant, doncs, comencem per aquí.

Ara, em sap molt de greu —creguin-me— que, a aquest debat, s'hi arribi en el terreny d'una preparació d'insults, de desqualificació, d'imprecacions i de manca de veracitat, com després veurem, en el que s'ha dit. Això només pot ser conseqüència que vostès tenen poca confiança en els arguments polítics, perquè quan es té confiança en els arguments polítics no s'utilitza això. I això és una ofensa a l'actuació democràtica i un desprestigi de la classe política, i és una ofensa a la conducta educada que ens devem els uns als altres. I jo vaig dir que, aquest tipus d'atac, no el contestaria, i alguns dels que m'han atacat, ho han fet perquè saben que no els contestaré, perquè ho podria contestar i bé. Però només els fets que es puguin debatre o argumentacions polítiques, i ara que el President del seu Grup parlamentari parla, darrèrement, d'actituds i d'aspectes ètics, jo

pregunto —jo només ho pregunto— si insultar és una qüestió ètica, o imprecar, o donar com a fets reals actuacions que no existeixen, i crec que vostès ho saben —jo només ho pregunto.

La Diputada socialista d'aquest Parlament, senyora Rosa Martí, deia fa poques setmanes en aquest Parlament —ho dic textualment—: «Les informacions s'han de basar en fets contrastats». Perfecte, hi estic d'acord, però això val per a vostès o val per a tots? Perquè si val per a tots, jo he de dir i afirmar rotundament que no hi ha cap fet, cap actuació meua en tot l'assumpte del Besòs que pugui ser judicada com a interferència al senyor Síndic ni com a mancada de respecte a ningú, ni a les institucions públiques ni als veïns ni a ningú. En tots aquests aspectes, ningú ha pogut treure un sol fet —ni vostè tampoc— perquè, simplement, no existeix. I vejam, vejam: s'han manipulat les afirmacions del senyor Síndic, perquè el senyor Síndic mai ha expressat cap fet: només ha expressat opinions i intuïcions (*remor de veus*), aquí tinc jo les cartes, i no tinc temps, perquè vull dir coses, i aleshores, per exemple, *La Vanguardia* del dia 10 diu: «Entonces creí, según mi criterio, que se había dado determinada intervención del señor Comas.» I això, hi ha tots els documents que vostès vulguin. I el senyor Síndic afirma que la seva opinió té a veure amb el canvi d'actitud que li semblava observar en els veïns entre el 14 i el 16 de novembre, i com que el dia 15 de novembre jo m'havia entrevistat amb els veïns, en ocasió d'una manifestació a la plaça de Sant Jaume, deduïa —diu ell— que la meua conversa podia haver-hi influït.

Els fets reals que es poden comprovar, que vostès els poden comprovar, no s'adiuen amb aquesta opinió del senyor Síndic. Vegin vostès la premsa del dia 16. Què diu la premsa del dia 16, després d'haver-me entrevistat jo amb els veïns? Diu, concretament: «Comas va guardar un mutisme absolut sobre l'oferta que avui presentaran les administracions», i «els veïns es van entrevistar amb Antoni Comas, Conseller de Benestar Social, que no els va avançar la proposta que presentaran avui les administracions». I ho van dir els veïns, en el debat del Canal 33, i ho van dir en una declaració que m'han fet arribar, veient que algunes informacions que es publicaven a la premsa no eren certes i que, per manca de temps —perquè em mancava temps per dir tot el que vull dir—, ara no ho lleigeixo, però que està a la seva disposició. I ho poden dir els testimonis que van assistir a l'entrevista, perquè jo no em vaig entrevistar només amb els veïns: van assistir-hi funcionaris del Departament, i, per tant, també ho poden dir, si cal.

En tercer lloc, el senyor Síndic no es refereix a la meua visita al barri el 21 de novembre, sis dies després. No ho podia fer, perquè la seva carta va ser escrita, enregistrada i lliurada abans d'aquesta visita. Però com que també s'ha volgut incidir en aquesta visita, parlem-ne. Jo vaig creure que convenia anar-hi, al barri, en companyia del senyor Alcalde, al qual vaig comunicar trenta-sis hores abans que jo hi anava i que l'invitava. Ell no hi va voler venir. Jo creia que hi havia d'anar. Per què? Perquè en aquell moment, el 21 de novembre, estava trencat el diàleg, no es podia interferir res, perquè no hi havia diàleg —vegin vostès els mitjans de comunicació del 17, del 18, del 19, del 20 i del 21, per confirmar això: això es pot comprovar. I la visita, què pretenia? Pretenia restablir el diàleg i demostrar que un Conseller —m'hauria agradat que també el senyor Alcalde— demostrés que es podia passejar allà i dialogar amb els veïns. El senyor Alcalde no ho va creure oportú: amb mi, s'hi hauria po-

gut passejar; sol, no ho sé, amb mi, sí. (*Remor de veus i rialles.*) I tot el que vaig dir...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Tot el que vaig dir té molts testimonis, i en sortir, a més, les declaracions van quedar recollides i enregistrades pels mitjans de comunicació. Qui pot dir que, d'aquests contactes, en resultés quelcom equivocat? Qui ho pot dir? Sobre la base de què?

Ara, què va passar al barri del Besòs? També analitzem-ho. Resta evident que no hi ha hagut suficient diàleg, i el que s'ha tingut no s'ha mantingut en condicions precises: l'Ajuntament de Sant Adrià sempre va dir que tindria la conformitat dels veïns per al terreny que havien escollit, perquè l'havia d'escollir l'Ajuntament de Sant Adrià, perquè és competència d'ell. I nosaltres li vam advertir, diverses vegades, que el seu camí no era correcte: hi ha una primera carta, del 8 de febrer del 89-89-, en què deïem: «Creiem que cal replantejar el solar prèviament seleccionat. És manifest el rebuig del barri. En conseqüència, es fa necessari...» —i donàvem nosaltres una altra possibilitat. Va haver-hi moltes cartes, que tinc aquí, moltes comunicacions, però només llegiré la del 19 de febrer del 90, un any després, en la qual insistíem: «Els veïns del barri del Besòs van manifestar-me», deia el Director General, «la seva oposició a la construcció dels habitatges en els terrenys escollits i jo els vaig explicar que vós mateix, com a Alcalde de Sant Adrià, vàreu prendre el compromís, davant el Director General d'Arquitectura i Habitatge i de mi mateix, de resoldre qualsevol problemàtica o reticència al respecte. Caldrà que l'Ajuntament resolgui aquesta qüestió». No se'ns va escoltar i tampoc es varen posar les condicions necessàries per al diàleg, perquè el diàleg necessita unes determinades condicions per fructificar; condicions com són la transparència, que l'Ajuntament no va donar. Per exemple, posaré cinc exemples. Primer: el senyor Alcalde va dir, pel dret i per l'inrevés, que només hi havia un emplaçament possible; després resulta que en van sortir, com a mínim, quatre, i n'hi ha algun més. Hi ha habitatges als barris i ens deien: «Vostès volen esponjar el barri de la Mina? Comencin per dedicar-hi els habitatges que l'Ajuntament té tapiats al barri de la Mina, que n'hi ha tot una colla»; aquest argument és irrefutable. Els habitatges s'han de fer però primer s'ha de començar per això i això no s'ha fet ni se n'han donat explicacions. No s'ha aclarit la venda de la Catalana a la societat civil, no s'ha aclarit. Per què si el PERI del 84 preveia la construcció de 310 habitatges aquí i la rehabilitació de 440, què ha variat de l'any 84 fins ara perquè ara això no es pugui fer? Es diu: «és que els terrenys no són bons perquè hi construeixin les administracions públiques». Ah! Però perquè hi construeixin les societats privades, sí? Perquè si això ho han comprat empreses privades no ho deuen haver comprat pas per fer bonic? Ho deuen haver comprat per construir! Això no s'ha aclarit i s'ha d'aclarir. O contradir-se el senyor Alcalde i el president de REGESA —ja que vostè l'ha mencionat—, president del Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona i regidor socialista a l'Ajuntament de Barcelona, senyor Valls. El mateix dia, el 25 de novembre, el senyor Alcalde deia: «Les plusvàlues obtingudes arran de la venda de la Catalana s'invertiran en la millora de tot el marge dret del Besòs». I el mateix dia el senyor Valls deia: «Els solars s'han venut a preu de compra, amb la qual cosa no s'han generat plusvàlues». En què quedem? O realment la

utilització de sòl municipal perquè REGESA faci habitatges de preu lliure al carrer Sant Oleguer de Sant Adrià. Tot això els veïns ho saben, ho coneixen i no se'ls ha donat cap explicació. Jo vull creure que hi ha explicacions però demano que es donin perquè la gent vol diàleg sincer i no es vol deixar engatussar, i crec que fa bé.

Torno a preguntar si quan vostès formulen opinions de conducta valen només per a vostès? Perquè si repassen l'article —també el Diputat d'aquest Parlament, senyor Madueño— del 21 de novembre, al *Diari de Tarragona*, veuran com vostès han ignorat tot el que deia el senyor Madueño respecte a aquest cas. Ell parlava d'un altre cas, però quan un parla d'aspectes de conducta valen per a tots els casos; no es pot proposar en uns casos una cosa perquè convé i en altres casos el contrari. Per tant, això no va per aquí.

És cert que en els moments actuals la insolidaritat s'installa en el comportament de la societat, però el diàleg sincer sempre és útil i sempre ha de ser transparent. I és molt important conèixer què deien els regidors de tota l'oposició de l'Ajuntament de Sant Adrià, també el d'Iniciativa per Catalunya —també el d'Iniciativa per Catalunya—, que ho té aquí signat. El 29 d'octubre de 1990, en el moment més àlgid dels disturbis, deia: «L'origen profund del conflicte rau en la forma prepotent, autoritària i gens dialogant com l'equip de govern del PSC-PSOE actua sistemàticament al nostre Ajuntament; que, a més de l'esmentada actuació prepotent, la intensitat del conflicte està agreujada pel fet que, de forma conscientment planificada, l'equip de govern municipal ha anorreat o destruït totes les institucions de participació ciutadana sorgides de la societat civil que no s'han plegat a les seves exigències partidistes; que, en repetides ocasions, l'Alcalde de Sant Adrià, ha afirmat l'existència de consens amb els veïns del barri del Besòs, pel que fa a la construcció dels habitatges, mentre que els fets han demostrat la falsedat d'aquestes afirmacions.» Això ho deia tota l'oposició i en això coincidien amb els veïns.

Aquests són els fets i aquests fets sí que són demostrables i contrastables; aquests sí. Tenen totes les explicacions que vulguin, totes les comprovacions que vostès desitgin, perquè són fets. (*Remor de veus.*) Per què hi ha hagut..., per què hi ha hagut aquesta confusió que s'ha viscut? Perquè vostès han volgut muntar amb això un gran muntatge. Torno a preguntar, torno a preguntar si és ètic muntar muntatges a base de cap fet; ho torno a preguntar.

Ara, què hi ha darrere de tot això? Darrere de tot això, com ja ho han dit algunes persones en alguns mitjans de comunicació, hi ha que vostès no toleren bé. Exemples, només en posaré tres, perquè em sembla que això no s'encén, però em sembla que..., he sentit...

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Ja és l'hora.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Acabaré de seguida. Hi ha dos barris que vostès diuen que estan influïts per aquesta situació: el barri de la Mina i el barri del Besòs. Un volia els habitatges, l'altre no volia els habitatges. Jo puc anar a un barri i a l'altre, i ser escoltat i ser considerat amb el que jo dic, a un barri i a l'altre. L'altre dia, el 8 de desembre, a Sant Cosme, el Director General de Serveis Comunitaris i qui els parla varen haver d'imposar-se en una assemblea de quatre mil veïns perquè deixessin pujar a la tarima de presidència el senyor Alcalde i perquè el deixessin parlar. Per respecte institucio-

nal ho vàrem fer i no era un alcalde de Convergència i Unió, com és sabut, al Prat. Això els molesta. O la taula rodona que va tenir lloc dimarts d'aquesta setmana de totes les associacions de veïns d'ADIGSA i no ADIGSA, que van judicar molt positiva l'actuació de la Generalitat en tot el que són serveis comunitaris. Això ja sé que no els va bé. I si ara tingués temps, que no el tinc, els llegiria algunes coses que són perles d'aquest paper que és de vostès, que és un document intern, però a vegades documents interns també passen, que són perles respecte al que vostès pensen de la Conselleria i de l'actuació. Això els molesta. Però, escoltin, jo he de fer el meu paper; jo he de fer el que he de fer com a Conseller. I, aleshores, vull dir més coses, ara tinc..., jo sóc, sempre sóc respectuós amb el temps i, per tant, procuraré lligar-les a l'altra rèplica que he de fer. Però això són els fets i aquesta és la situació. I jo no puc estar pendent que a vostès els agradi o no els agradi una cosa; de si vostès munten un muntatge o no el munten. A mi, contestin-me amb fets i jo els contestaré amb fets, tantes vegades com vulguin, o amb arguments polítics. En muntatges, no hi puc entrar; creguin-me, tinc molta feina i no és la meva feina aquesta. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Oliart té torn de rèplica per cinc minuts.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, quan jo em vaig plantejar de formular aquesta interpellació, i en el moment que l'estava preparant, tenia dues possibilitats: insultar el senyor Conseller de Benestar Social (*remor de veus*), cosa que no he fet –cosa que no he fet–, naturalment...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. OLIART: ...perquè s'ho mereixia, però no ho he fet (*remor de veus*)...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. OLIART: I agafar un to...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Oliart retirarà les paraules que «mereixia ser insultat» un senyor Conseller.

El Sr. OLIART: Ho retiro, senyor President, ho retiro.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. OLIART: No, és que jo faig aquesta referència perquè el senyor Conseller, quan ha vingut en aquesta tribuna, ha dit que l'insultaven, i jo crec que en la meva primera intervenció, indubtablement, jo no he formulat cap tipus d'insult, sinó que tant en el to com en el contingut de la meva intervenció he estat al més correcte possible. I era difícil, era difícil, perquè és indubtable que el senyor Comas ha tingut una actuació determinada en el conflicte del Besòs i que tothom la coneix, i que, per tant, doncs, d'alguna manera, podia possibilitar que aquest debat fos un debat, diguem, una mica fort. Jo he volgut sortir d'aquesta línia però veig que el senyor Conseller no, i és per això que ara a mi em serà difícil de mantenir-me en el to de la primera intervenció.

El primer que li he de dir, senyor Conseller de Benestar Social –i és estrany que vostè sigui del Govern de la Generalitat–, és que les competències en matèria d'habitatge no són d'Obres Públiques, són de Política Territorial, del Departament de Política Territorial. I això em porta a dir-li una cosa. Si vostè mateix admet que les competències en matèria d'habitatge són de Política Territorial, jo li pregunto: què feia vostè en el barri del Besòs (*remor de veus*) quan el conveni –quan el conveni– ja estava signat entre la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge

i l'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs? Què feia vostè allà, si no era per incordiar? (*Remor de veus.*) Vostè em parla dels diaris. Jo me'ls he llegit tots i tinc tot un reguitzell dels fets que han passat i de què els mitjans de comunicació s'han fet ressò. Però, naturalment, aquí no és el lloc de dir-ho, perquè les informacions s'han de contrastar i totes les dels diaris estaven força contrastades. I vostè em diu: «Ho han desmentit; les associacions de veïns ho han desmentit». Doncs bé, el dia abans del que vostè ha dit, resulta que el mateix líder veïnal havia dit que vostè havia afirmat que el Síndic de Greuges es trobava cansat i que vostè tenia una oferta diferent de l'última proposta que s'havia fet a la comissió de negociació. Això també està en els diaris. I li he de dir una cosa: el desmentiment de José Martín va venir amb un fax de Benestar Social, el van rebre els mitjans de comunicació amb un fax directament del seu Departament. Qualsevol interpretació en aquest sentit queda a la llibertat de cadascú dels presents aquí, de les senyores i els senyors diputats. Però és que hi ha una institució pel mig i hi ha una carta d'aquesta institució, la del Síndic de Greuges. I allà ho explica, això, i l'acusa, a vostè, d'haver interferit en les negociacions. I, la carta, la té tothom i la té aquest Parlament. I per què no s'ha permès que el Síndic de Greuges comparegués a la Comissió del Síndic de Greuges per explicar-ho? Per què? Per què no s'ha permès? Doncs, perquè segurament es temia, per part del Grup de la majoria, que expliqués les coses tal com eren. Però jo li he donat a vostè l'ocasió de venir aquí i explicar-ho.

La proposta del parc. Escolti, vostè creu que un conseller de la Generalitat pot fer una oferta en un lloc que és un parc, en una zona verda? És que no en sap res vostè, d'urbanisme? És que no sap que les competències d'urbanisme no les té l'Ajuntament?

Vostè em diu això de la Catalana. Escolti, miri, els terrenys de la Catalana... I no hi hauria d'entrar, en aquest tema, perquè en realitat vostè ha de respondre aquí a la interpellació i no passar-nos a nosaltres les preguntes. I no ho ha fet vostè, perquè no ha contestat a res del que jo li he dit. Però una cosa sí que la hi contestaré: la Catalana. Aquests terrenys van ser venuts per REGESA i estaven ocupats per casetes de planta baixa i els seus ocupants han estat ara real·lotjats en el polígon de la Marina-Besòs i estan destinats al sector terciari, perquè forma part d'aquest gran programa d'esponjament de la Mina i de rehabilitació de tot el marge dret, de tot el marge dret del riu Besòs. I, a més a més, li donaré una altra notícia que vostè segurament que no la sap, aquesta informació. Aquests terrenys havien estat –havien estat– ofertats a l'INCASOL i l'INCASOL només en donava 25 milions de pessetes. O no ho sabia vostè, això?

Miri, senyor Conseller de Benestar Social, hi ha una dita castellana que diu «fets i no bones raons», però vostè ni fets ni bones raons, i si fa fets són mal fets. Li he donat dades sobre la situació de l'habitatge públic a Catalunya; vostè no ho ha pogut desmentir perquè són xifres autèntiques. Com és que ha disminuït l'habitatge social des que vostè és Conseller de Benestar Social, des que és el Tirant lo Blanc de l'habitatge social? Situació a l'àrea metropolitana de Barcelona: en aquesta àrea que vostè s'hi passeja tant, per què, ja que vostè és l'iniciador i l'impulsor de l'habitatge social, per què no influeix en el Consell Executiu perquè les inversions en l'àrea metropolitana de Barcelona, en territori, en terreny urbanitzat siguin més del que són? Sap vostè que, segons la Memòria de l'any 1989, de totes

les inversions que la Generalitat ha fet en sòl residencial, només el 12% ha anat a l'àrea metropolitana de Barcelona, quan en aquesta àrea metropolitana de Barcelona viu el 52% de la població i té la piràmide d'edat més jove de tot Catalunya? Però, miri, hi ha una convicció entre tots nosaltres, convicció que és ja unanimitat de tothom, i aquesta convicció és que vostè per on va sembla la discòrdia, germina la mala herba i això és un fet inqüestionable (*forta remor de veus*) i vostè parla dels ajuntaments i parla dels alcaldes. Jo li citaré el senyor Lluís Arnet, Il·lustre..., Honorable Diputat d'aquesta Cambra, que en una interpellació que li va fer, a vostè, va dir: «Escolti, si resulta que vostè està enemistat amb tots els alcaldes, de qui serà la culpa? De tots els alcaldes o de vostè?» (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. OLIART: Vostè avui té una moció de reprovació. Vostè la superarà per simple qüestió aritmètica, però no la passarà davant l'opinió pública i no la passarà tampoc en l'ànim de la majoria dels diputats que estan aquí avui, ni en l'ànim dels diputats i les diputades que estan avui aquí. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. OLIART: I no es pot jugar frívolament, senyor Conseller de Benestar Social, no es pot jugar frívolament amb certes qüestions, sobretot amb el tema de la solidaritat i sobretot amb el tema de la marginació. I jo li pregunto: són ara millors les relacions Mina-Besòs, i és ara millor el seu futur, després de la seva catastròfica actuació? Vostè acabarà per sortir del cavall del Govern, però, sap com en sortirà? Per les orelles —això, ja li ho dic jo. (*Remor de veus.*)

I finalment, i finalment, vostè ha dit que vostè sí que es pot passejar per la Mina i pel Besòs, i que, en canvi, no s'hi pot passejar l'Alcalde de Sant Adrià de Besòs. De fet, ja seria fins i tot..., seria bastant negatiu que per allà on passés vostè, no hi pogués passar ningú més (*rialles*), ja seria bastant negatiu, però jo li diré una cosa: quan en Mussolini, el *Duce*, va visitar Sicília, a la localitat de Villalba, l'Alcalde li va dir el mateix, li va dir: «*Duce*, aquí hi ha gent mafiosa i jo no responc de vostè, si vostè ho visita sense acompanyar, sense acompanyament; però si vostè va amb mi» —i, naturalment, l'Alcalde era de la màfia— «aleshores sí que vostè podrà passejar-se per aquest barri tranquil·lament.» (*Forta remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

(*Forta remor de veus i xiulets.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Senyor Oliart, vostè havia promès ser mesurat en el to, i em sembla que és conscient que ha usat determinades expressions..., jo les he anotades: «incordiar», «no sap res d'urbanisme», «fa mals fets», «Tirant»... (*Forta remor de veus.*) Silenci, silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la carta del Síndic diu el que diu —jo també la tinc—, i diu el que jo he dit.

Quant a aquesta qüestió del parc, tampoc hi vull entrar: aquesta no era una proposta meua, era una proposta de la Generalitat, també del Departament de Política Territorial, que alguna cosa sap d'urbanisme. I a l'habitatge, no m'hi he referit, perquè l'Honorable Conseller de Política Territorial s'hi ha referit moltes vegades, i si moltes vegades no es fan més habitatges de protecció pública, és perquè els ajuntaments no ens faciliten el terreny. (*Remor de veus.*) Però això és una qüestió,

aquesta és una qüestió que l'Honorable Conseller de Política Territorial ha de contestar, no jo.

Bé, jo voldria que aquesta darrera part fos una reflexió quant al futur. El dia 3 d'octubre darrer vaig comparèixer, a petició pròpia —com ho he fet en totes les ocasions que he anat a la Comissió de Política Social del Parlament—, per parlar de la política del Departament, i vaig invitar a dialogar i a debatre conceptes i polítiques de benestar social, ja que jo veia que hi havia, en alguns conceptes, un gran buit. Com que el debat no els anava bé, aleshores vostès van treure un argument de distracció, anunciant que demanarien un debat de política general sobre el benestar social. Han passat tres mesos i no ho han fet. Per què no ho han fet? També aquesta entra dintre de les coses de l'ètica: si s'anuncia una cosa, en principi s'ha de complir, o s'ha de dir per què no s'ha fet. A mi m'hauria agradat tenir aquest debat, perquè el guanyaria de lluny (*remor de veus*), perquè vostès tenen idees en aquest aspecte que estan exhaurides: basta veure el que diuen als diaris, el que aproven als congressos i el que fan allà on governen. Però resta clar que en tot el que hem dit no hi ha cap fet —vostès no me'l podran treure, no me'l podran contrastar, això que en diuen «contrastar», perquè no existeix—, cap fet, cap actuació negativa que se'm pugui imputar en l'afer del Besòs. Cap ni un.

I ja he dit que tenia la prova que tinc el suport dels dos barris, i tinc el suport de les associacions de veïns, a la vora de cent vint associacions de veïns, cent vint dels barris d'ADIGSA ho van expressar d'una forma ben clara, i dels altres, que no són d'ADIGSA, també. I tinc el suport de les associacions de disminuïts, que me l'han expressat per carta, i tinc el suport de la gent gran, i tinc el suport dels alcaldes. Qui diu que no m'entenc amb els alcaldes? M'he entès amb tots els alcaldes, amb tots he signat convenis: no n'hi ha ni un que ho hagi demanat i que no s'hagi signat. Ni un. (*Remor de veus*) I àdhuc estic autoritzat, estaria autoritzat —si tingués temps— per donar el suport que m'han donat el dia d'avui molts alcaldes, de tots els signes polítics. Només en diré tres, un de cada grup: l'Alcalde de Santa Coloma de Gramenet, l'Alcalde de Salt, i un independent, que és de Sant Pere de Ribes. En podria dir més. M'he entès amb tots els ajuntaments, m'he entès amb l'Administració central, tantes vegades com vostès han dit, tantes vegades com vostès han dit que això era una qüestió que era victimisme... Escolting, després de dos anys de pacients negociacions, ahir vam aconseguir que, per l'any 91, el pressupost de serveis socials, el que va a la gent més necessitada del país, es pugui incrementar prop de 2.000 milions de pessetes, prop de 2.000 milions de pessetes. I vostès deien que no teníem raó, que no teníem raó, deien que no teníem raó. (*Remor de veus.*) Aleshores, això és prova que ens entenem...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: ...que nosaltres ens entenem. I si vostès..., això és una nova LOAPA per a vostès, perquè, si vostès haguessin governat, no ho hauríem tingut, això. (*Remor de veus.*) Bé, doncs, d'acord... Doncs, aleshores, vostès ja saben... Mirin, aquest és un assumpte que, aleshores, jo podria ser sagnant i ho seré, perquè ja saben... (*remor de veus*), ja saben, ja saben, perquè ho saben, perquè ja ho saben, la documentació que hi ha al respecte.

Jo continuaré fent la mateixa feina en tots els camps, perquè estic convençut del que faig i molt convençut, i, a més a més, el

poble ho valora; tot això que els he llegit, jo tinc la documentació..., no n'hi ha ni un..., vostès han fet durant aquests dies intents que associacions determinades sortissin a protestar i no ho han aconseguit. I aleshores, en canvi, han aconseguit el contrari: que tota mena d'associacions i d'ajuntaments, doncs, aleshores em donessin suport. I continuaré servint el programa polític de Convergència i Unió, és clar: ja sé que els molesta, però és el que jo he de servir, perquè és el que ha votat el poble de Catalunya. I continuaré visitant els barris, estant al costat de la gent, i continuaré ajudant el teixit social, no permetent que se'ls utilitzi ni se'ls manipuli o que no se'ls digui la veritat. I continuaré col·laborant amb els ajuntaments, amb tots els ajuntaments, i amb els consells comarcals. I continuaré cercant el diàleg amb tothom, diàleg que no s'ha de tancar mai, encara que els posicionaments siguin molt distants del principi, com s'ha demostrat en el conveni que vam signar ahir amb el Ministerio de Asuntos Sociales, el Ministeri d'Administracions Territorials, que va ser molt important, i com tinc altres testimonis a aquest respecte. I continuaré escoltant tothom, corregint tot el que sigui erroni: altres vegades, en aquest Parlament, jo he dit que hi havia algunes qüestions que se m'imputaven que tenien raó, que l'oposició tenia raó i que calia corregir-les. I continuaré col·laborant amb el Parlament i amb totes les institucions, no caldria sinó!, i, per tant, estic a la seva disposició, però només, això sí, només per parlar de fets, per parlar d'argumentacions polítiques, no per parlar de res més. Quan exposin un fet, aquest fet ha de ser contrastat, com deia la senyora Rosa Martí; quan parlin d'una argumentació política, ha de ser una argumentació política. Moltes de les coses que vostè ha dit, senyor Oliart, moltes, no són cap argumentació política i no es poden contrastar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, perquè les altres interpellacions han estat retirades: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Regressió dels Deltes dels Rius de Catalunya, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Joan Antoni Mur i Joan Josep Martí. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

No comenci fins que no hi hagi silenci.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Regressió dels Deltes dels Rius de Catalunya

El Sr. MUR: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, després del foc de la intervenció d'abans, és adient que parlem de l'aigua.

El propassat dia 22 de novembre, des d'aquesta tribuna se substanciava la interpellació següent: «Quins són els motius i els propòsits de capteniment del Govern respecte a la regressió dels deltes dels rius de Catalunya?» L'Honorable Conseller senyor Molins va respondre a tots i cadascun dels interrogants que vàrem sol·licitar. No obstant això, uns fets que van ocórrer a un dels deltes dels rius més importants d'Europa i al delta del riu més espectacular de Catalunya, han fet que aquesta interpellació ja substanciada esdevingui Moció, la qual és la següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la

Generalitat a: Primer, que demani al Govern de l'Estat una urgent actuació per tal que contracti les obres pertinents per a la consolidació del delta de l'Ebre i, d'una manera especial, les encaminades a executar el projecte "Protección contra el Rebase de la Playa del Trabucador".» En un segon punt, la nostra Moció diu: «Continuar, de la manera més urgent possible, la redacció dels estudis, anàlisis i propostes de solucions per a l'estabilització del delta de l'Ebre i sobre la salinització del delta de l'Ebre.»

Per què aquesta Moció? Nosaltres aquí no volem constatar incompliments. El que volem és conscienciar aquest Parlament de la urgència de les solucions a prendre, conscienciar aquest Parlament del que la gent del delta creu, pensa i pateix. Però anem a pams, el primer punt de la Moció, la que els fets del 9 i 10 d'octubre han fet protagonista: el trencament del Trabucador. Fem una mica de memòria: un onatge molt enèrgic, d'una alçada d'ona de 4,5 metres i l'ascens del nivell del mar d'uns 80 centímetres, resultat de causes meteorològiques, van erosionar uns 800 metres de platja, es produí el trencament d'aquesta, es comunicà la mar de dintre amb la mar de fora, i allí tota la Punta de la Banya. Volem constatar que el tram erosionat de la barra és el de més sensibilitat a processos d'aquestes característiques: el volum erosionat és de 80.000 metres cúbics. La defensa i la protecció de la costa és una competència exclusiva de l'Administració central de l'Estat, ja que l'article 111 de la vigent Llei de Costes, aprovada el 28 de juliol de 1988, les qualifica d'interès general, tant pel que fa a la protecció, defensa i conservació del domini públic marítim i terrestre, com a les obres de creació, regeneració i recuperació de les platges, i, per altra banda, totes les obres d'interès general són competència exclusiva de l'Estat, d'acord amb l'article 149 de la Constitució espanyola.

Per un costat, això és així i, per altre, coneixem el projecte anomenat «Protección contra el Rebase de la Playa del Trabucador», en el terme municipal de Sant Carles de la Ràpita, projecte redactat pel MOPU, projecte de data del gener de 1989, i que amb un pressupost de 122.075.370 pessetes figurava inclòs al programa d'inversions del MOPU per al 1989, i després no fou inclòs al pressupost per al 1990.

Què demanem a les senyores diputades i als senyors diputats? Que constatant l'existència d'aquest projecte i coneixent l'especial sensibilitat que les coses del delta generen al si de l'opinió pública de Catalunya, vulguin votar aquest primer punt de la Moció, que, mitjançant la contractació urgent d'aquestes obres del projecte ja previst, farien establir el reequilibri definitiu a la badia dels Alfacs.

Passem al segon punt de la nostra Moció. Hi ha dos estudis endegats. El primer diu: «Anàlisi i proposta de solucions per a l'estabilització del delta de l'Ebre»; el segon, «La salinització del delta de l'Ebre». El primer, «Anàlisi i proposta de solucions per a l'estabilització del delta de l'Ebre», és un estudi iniciat l'any 1984 i que té com a data de termini l'any 1992. Com tot treball d'aquestes característiques, ha estat dividit en dos tipus de consideracions: campanya de presa de dades, per un costat, i, per l'altre, treball de gabinet. La presa de dades té com a objectiu l'evolució de la línia de la costa, el coneixement d'aquesta mitjançant fotografies aèries, perfils topogràfics i batimètrics, i, amb el decurs del temps, això comporta una condició importantíssima: el decurs del temps. En aquesta primera fase, el conve-

ni entre el Departament i l'Institut Català d'Enginyeria Civil, per un pressupost de 104 milions, es concretava els anys 87 i 88 en batimetries i amidaments. Aquest programa fou continuat l'any 89 pel Laboratori d'Enginyeria Marítima, LIM, de la Universitat Politècnica, i que, en noves fases de campanya de presa de dades, continua durant els anys 89, 90, 91 i 92 per un total de 199 milions. Des de l'inici hi han invertit 304 milions.

Avui ens trobem iniciant la fase tercera de l'estudi, amb l'objectiu de completar més informació, que ens portarà a la fase quarta, a finals del 92, on s'obtindran els resultats definitius i s'establiran les alternatives d'actuació.

Quant al segon estudi, la salinització del delta de l'Ebre, nosaltres entenem que comprèn aquests punts: uns estudis, primer, d'entrada d'aigua del mar al riu; un segon, de coneixements de les aigües subterrànies, i un tercer, de les aportacions de sals d'aigües amunt del riu, de la part alta del riu. Entre altres, és un estudi que està en marxa, que es concretà darrerament en una visita de trenta persones dels consells comarcals i de les comunitats de regants afectades a una presa d'un riu francès que tenia els mateixos problemes; concretament, el riu francès Ode. És una presa a la desembocadura que permet passar els peixos i les barques, i amb una altura diferencial de vint centímetres de l'aigua del riu vers la del mar, que manté l'equilibri de l'aigua del mar: l'aigua del mar, la salada, i l'aigua del riu, la dolça. Això seria un tema que es podria establir en el nostre delta. Aquest estudi que, entre altres coses, té previsions amb anàlisis per experimentar en altres indrets, acaba el març del 1991.

Ens hauria agradat dir, en el nostre segon punt de la Moció, ...escurçar els terminis, però penso que si volem ser curosos i científics en el mètode, i no per voler fer un gest polític anés tot en orris, per això els demanem el seu vot favorable a la Moció en els termes aquí expressats.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. Han presentat esmenes el Grup Socialista, dues. Per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. GARCÍA GILLAMÓN: Gràcies, senyor President. Les esmenes que anem a defensar, de modificació del primer i el segon punt de la Moció de Convergència, que és de modificació del text... Als socialistes ens preocupa la contínua erosió i degradació que es fa, d'un temps ençà, al delta: regressió del litoral, constant salinització, manca de cabals, entre altres que han influït en el medi ambient i han comportat el trencament de l'equilibri natural del riu en favor del mar. Això comporta grans perjudicis per als ciutadans i veïns que treballen en aquest àmbit territorial. Per tant, el que cal prendre és pressa a resoldre d'una vegada aquest famós estudi de què tant ens estan parlant des dels escons de la majoria.

I per què resoldre l'estudi? Perquè hi ha una qüestió en què coincidim plenament amb Convergència i Unió —en aquest cas, amb el Govern de la Generalitat—, i és que tota actuació en el delta ha de ser una actuació conjunta per evitar que, d'una actuació concreta i puntual, es produeixin més desequilibris.

Per tant, és imprescindible que, al més aviat possible, es finalitzi l'estudi d'anàlisi i proposta de solució per establitzar el delta. Aquest és l'esperit que motiva l'esmena que presentem al segon punt de la Moció de Convergència i Unió.

Per tant, accelerin els terminis de redacció de l'estudi, que ve a dir que accelerin els terminis de redacció de l'estudi de

manera que finalitzi el primer semestre del 91, en lloc del 92, com ho tenien previst, a fi que les administracions, amb competències dins de l'àmbit territorial, prenguin les mesures necessàries i adients per resoldre els problemes que s'estan produint de manera continuada al delta.

Cal recordar que les conclusions, d'alguna o d'altra forma, afectaran l'Administració de l'Estat, i s'haurà de tenir present quan s'està fent l'estudi, a fi que, atès que l'Administració de l'Estat té competències que afecten directament les costes, i, per tant, serà bo per al país —serà bo per al delta de l'Ebre— la col·laboració de totes dues administracions en l'estudi de les possibles solucions per garantir l'estabilitat del delta. Cal, per tant, la col·laboració conjunta per compartir la finalització dels estudis al més aviat possible, que no dubtem que ha de donar un coneixement més acurat del delta i de les mesures a aportar per garantir la seva estabilitat.

Per això el nostre interès en la reducció dels terminis per a la realització de l'estudi, perquè més aviat es tinguin les conclusions per donar i resoldre els problemes que, com li estem dient, s'estan generant al delta.

Senyores i senyors diputats, el primer punt de la Moció l'entendem contradictori amb les posicions del seu Grup i les paraules esmentades pel Diputat interpellant en l'argumentació..., quan argumentava la interpellació, ens deia: «Cal preveure les afectacions que qualsevol obra pot tenir sobre el conjunt de l'ecosistema del delta»; absolutament d'acord. «No s'han de buscar solucions per a uns determinats problemes», absolutament d'acord, «sense tenir en compte que el delta és una suma d'elements absolutament interdependents. Cal fer un estudi global, interdisciplinari, sobre el delta de l'Ebre, i buscar solucions harmòniques, pactades, si escau, de les realitats geològiques, biològiques i socio-econòmiques de l'entorn per marcar les línies clares d'actuació amb vistes al futur.»

El delta, senyors diputats, no és tan sols el Trabucador, i quan demanem la consideració del delta, que és el que vostès recullen en la primera part de la Moció, quan es demana una actuació conjunta al delta, i a continuació diuen: «i en especial al Trabucador», ens estan dient que l'actuació sigui al conjunt del delta, i entren en una contradicció vostès mateixos, perquè, per un costat, diuen «actuació a partir de l'estudi», aquest estudi que vostès han estat endarrerint i que des de fa molts anys estem insistint, des de l'oposició, perquè s'agiliti, a l'efecte de tenir les possibles solucions i l'estudi real dels treballs a realitzar al delta.

Insistint en les afirmacions dels senyors de la majoria —en est cas, del Consell Executiu— en una resposta a un grup de diputats socialistes, l'Honorable Conseller ens deia, a l'última part de la resposta, perquè feia, en definitiva, una explicació del que havien estat les diferents fases de l'estudi, a l'última part ens deia: «Actualment ens trobem en la fase tercera de l'estudi. L'objectiu és completar les llacunes d'informació quant a paràmetres físics, i adquirir noves mesures. Aquesta etapa finalitzarà el primer trimestre de l'any 92. Es continuarà fins a l'any 92; a finals del 92, en la fase quarta, en la qual s'obtindran els resultats definitius i s'establiran les alternatives i les actuacions per disminuir i equilibrar la regressió, a nivell d'avantprojecte i amb l'avaluació de cost-benefici». El Conseller, pràcticament, està dient el mateix que deia el diputat interpellant, que bàsicament, per a una actuació en el conjunt del delta, es requereix la

finalització d'aquest estudi que, lamentablement, s'està prolongant massa en el temps i que, possiblement, les solucions d'aquest —Déu ho vulgui— siguin oportunes i arribin dins el termini per poder realitzar i resoldre els problemes que s'estan generant al delta.

D'això es desprèn que tota actuació, com estic dient, serà resultat de l'estudi pendent de finalitzar, i atès que la Moció insta el Govern de la Generalitat a demanar al de l'Estat la contractació de les obres pertinents per consolidar el delta de l'Ebre, en la primera part de la Moció, el primer punt, entenem que és absolutament contradictori demanar una actuació al conjunt del delta de l'Ebre quan l'estudi no està finalitzat, i que és responsabilitat de vostès.

Per tant, la nostra esmena va a limitar-los aquesta incoherència que vostès han produït en la Moció, als efectes que vingui a dir que el Consell Executiu... Perdó, que em sembla que s'han creuat els papers... Que el Consell Executiu insti el Govern de l'Estat per a una urgent actuació per tal de realitzar les obres pertinents per consolidar i protegir el braç del delta més conegut com «el Trabucador». En la segona part, en una qüestió de semàntica, estariem absolutament d'acord amb vostès en la segona part del primer paràgraf; però en el que no podem estar ni de bon tros d'acord és a demanar una actuació global al delta quan l'estudi no està acabat. I un es pregunta: o vostès tenen l'estudi molt avançat i coneixen les obres a realitzar, i el guarden, i el guarden per por de possibles respostes de l'opinió pública, per allò de possibles transferències —en est cas, no de capital, sinó transferències d'aigua en el futur—, o el tan anomenat estudi és encara un projecte a realitzar, i del que es tracta és de passar la pilota a una altra teulada i fer volar coloms amb posicions demagògiques i d'aparador.

Senyores i senyors diputats de la majoria, acceptin la nostra esmena, situïn les coses al seu lloc, on correspon, d'acord amb la realitat present. Per tant, el que demanem en la primera esmena és que el Consell Executiu demani al Govern de l'Estat una urgent actuació per tal que «es realitzin les obres pertinents per consolidar el braç dret del delta conegut com el Trabucador», i que cal fer menció que hi ha un compromís de l'Administració de l'Estat per, a principis d'any, actuar en el que és el Trabucador, d'acord amb els consells que ha portat a cap el Laboratori d'Enginyeria Marítima de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Senyores i senyors de la majoria, siguin coherents amb les seves afirmacions, acceptin les nostres esmenes, accelerin el pla d'estudis del delta amb la col·laboració de l'Administració de l'Estat per resoldre al més aviat possible l'equilibri de l'ecosistema del delta de l'Ebre, que és, en definitiva, el que els ciutadans, no sols del delta, sinó els ciutadans de Catalunya, desitgem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dionisio García. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno per defensar l'esmena presentada pel seu Grup.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquest Diputat i el Grup d'Iniciativa per Catalunya compartim la preocupació expressada pels diputats interpellants i que han presentat aquesta Moció, perquè estem preocupats no sols per la regressió existent i evident del delta

de l'Ebre, sinó també per l'increment de la salinització en aquells territoris, conseqüència d'una disminució progressiva dels cabals, i estem preocupats no sols per l'efecte directe, sinó per les conseqüències ecològiques que això pot significar, i també per les repercussions de caràcter socio-econòmic per a tota aquella gent que viu en el territori.

Per això, com que el que pensàvem és que, a part els diputats interpellants i determinats diputats, aquest sentiment de preocupació per les repercussions que pot tenir aquesta regressió i salinització del Delta hauria d'estar compartit per tota la Cambra, i lligant amb manifestacions, fins i tot, fetes per algun diputat també de la majoria en diaris comarcals, on es definia a favor del Delta o a favor de l'estuari —no fa gaire ha sortit un article dient això, vull dir: «El riu Ebre, delta o estuari»—, crec que seria un bon moment perquè la Cambra tingués en compte el primer punt de la nostra Moció, que el que diem és que juguem tots a favor del Delta, perquè ens preocupa la seva destrucció.

En la segona part de la nostra esmena, el que intentàvem era corregir la Moció amb l'únic objectiu de millorar-la. Millorar-la, per què? Perquè entenem que, tal com es planteja el primer punt de la Moció, diu que «es demani al Govern de l'Estat una urgent actuació per contractar les obres pertinents per a la consolidació del delta de l'Ebre», i parla del projecte de la platja del Trabucador. Nosaltres entenem que no es tracta només de demanar responsabilitats a l'Estat i de fer obres; creiem que hi ha d'haver una implicació de totes les administracions. És a dir, és el Govern de la Generalitat el qui ha d'estar preocupat i ha de procurar fer les actuacions que calguin; és el Govern de l'Estat, en el que li pertocui, i són les corporacions locals les qui han de ser les primeres interessades a promoure aquestes actuacions, perquè són les que directament poden sofrir les conseqüències d'aquesta degradació. Per tant, em sembla que passar la pilota perquè sigui l'Estat el que faci obres és reduir el nivell, reduir el nivell de compromís per part d'aquest Parlament de cara al Govern de la Generalitat.

Per altra banda, també canviem el concepte d'obres —aquí es diu per a contractar obres—, i diem que totes les administracions el que han de fer és «promoure les actuacions que siguin pertinents». I vull fer una especificació... la diferència entre obres i actuacions: no sempre són obres el que cal fer, és un interès més important, és una dedicació del Govern i de les administracions, de vegades, fins i tot, diria que és no fer obres, i ho dic perquè hi ha en dansa, en aquest Govern, un projecte, que és el transvasament —és una obra considerable—, el transvasament d'aigua de l'Ebre fins a Barcelona, i, en aquest cas, crec que és més preferible no fer aquest tipus d'obres. Per tant, el que demanem purament i simplement és que s'han de fer les actuacions, siguin obres o no siguin obres, que siguin més pertinents de cara a la consolidació del delta, i, lògicament, diem que sí, que un aspecte d'aquestes actuacions podria ser —un únic aspecte, però no l'aspecte únic— la realització de les obres de consolidació de la platja del Trabucador; és a dir, tornar a restituir l'istme del Trabucador.

Per tant, en aquest sentit anava la segona part de la nostra esmena. En el punt b), de totes maneres, el que diem és que les actuacions... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor.

El Sr. GIMENO: ...les actuacions que s'han de fer han d'estar, lògicament, lligades als estudis: no podem fer les actua-

cions així, lleugerament, sense un coneixement científic de quina és la realitat, i per això el que proposem és donar un major impuls, un major impuls que pot ser des d'un interès a un increment de recursos, si cal, als estudis que en aquests moments hi ha, i que coincidim amb el que diu la Moció, però el que fem és que diem per a què volem aquests estudis, i per això afegim a part de l'acceleració, en el sentit aquest de reforçament dels estudis, per tal de completar una diagnosi sobre la situació actual i perspectives d'evolució, i que aquesta diagnosi i perspectives siguin fetes en el temps més breu que sigui possible.

I acabàvem, i en això afegíem un punt nou a la Moció, que era el de presentar amb caràcter d'urgència l'estudi integral sobre el delta de l'Ebre, un estudi que vull dir que és fruit (*remor de veus*) d'una moció consensuada entre el Grup de la majoria, el Grup Socialista i el nostre, per tal d'aconseguir aquest estudi integral sobre el delta, que es plantegés la possibilitat de fer compatible un model de desenvolupament socio-econòmic de la zona amb un model de protecció natural d'un espai irreplicable en el territori català, i que nosaltres compartim aquell cartell de propaganda turística, però que defineix prou bé quina és la sensació que tenen els habitants d'aquella zona: «la Catalunya insòlita», que en diuen. Creiem que s'havia de conservar, vam fer una proposta en aquest sentit, la vam consensuar el mes de març, vam arribar a un compromís que aquest estudi integral sobre el delta de l'Ebre es presentaria al Parlament dins del primer semestre, i no vam ser nosaltres —ni Iniciativa ni Socialistes—, els qui vam forçar a posar el primer semestre; estem acabant el segon semestre, és a dir, portem sis mesos de retard en aquest estudi, i el que diem és que ja que s'ha retardat, procurem que el retard sigui com més breu possible.

Per tant, del que... voldria també fer una consideració final —a part de creure que el que fem és millorar el contingut de la Moció— que és demanar un aclariment —no sé si em respondran o no—, perquè crec que en aquesta Moció, com en altres mocions, com en altres proposicions no de llei que hem presentat aquí, el que no ha fet mai aquest Diputat —i crec que no ho farà mai— és demagògia barata. I dic això perquè s'atribueix al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, en una conferència de premsa feta a Tortosa i que va sortir a diversos mitjans de comunicació, la crítica que determinats diputats d'aquest Parlament —i feien referència a mi i a un altre diputat— fèiem demagògia barata perquè no hem presentat mai cap proposta positiva en el Parlament respecte al transvasament, respecte al delta. Crec que sempre hem intentat ser constructius, sempre hem intentat fer propostes positives —almenys des de la nostra perspectiva—, i aquestes paraules, si són certes, eren prou inapropiades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. L'Agrupació del CDS? No intervé. L'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya? Tampoc. El Grup parlamentari Mixt? El Grup Popular? Tampoc. El Grup parlamentari de Convergència i Unió ja ha parlat. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proponent de la Moció, senyor Mur.

El Sr. MUR: Gràcies, Molt Honorable President. Per al posicionament sobre les esmenes presentades pel senyor Dionísio García, en nom del Grup Socialista. Nosaltres, senyor García, tenim pressa en l'estudi; el que no podem córrer més en l'estu-

di: no el fem nosaltres, el fan, l'hem encarregat. I pensí que l'hem encarregat a una empresa que nosaltres vam oferir al MOPU si volia col·laborar en aquest estudi; no hi va voler col·laborar: les seves raons va tenir.

Quant al primer punt de la Moció, diu vostè en les seves esmenes: «Una urgent actuació per tal que es realitzin les obres pertinents per consolidar i protegir el braç dret del delta de l'Ebre, conegut com el Trabucador.» Nosaltres no podem estar d'acord amb aquesta esmena tal com està redactada; si les coses tenen un nom propi, com és Proyecto contra el Rebase de la Barra del Trabucador, sembla que si es diu d'una manera més subtil, com ho diu el portaveu socialista, es vulgui una mica amagar l'ou. Jo vaig veure unes declaracions del Governador Civil de Tarragona, d'aquesta setmana passada, dient que la inversió a fer pel MOPU a l'istme del Trabucador, arran del trencament del delta, per a l'any que ve, que es contractarien les obres el mes de gener, era d'una inversió de 15 milions de pessetes. Això és fer el que va fer l'empresa, sense cap permís i, en tot cas, el dia 6 de desembre jo vaig constatar que tornava a estar trencat.

No obstant això, jo els voldria dir que, sobre aquest primer punt, i escoltades les argumentacions que ens ha donat el senyor García, nosaltres proposaríem posar a votació el text següent. Seria: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a demanar al Govern de l'Estat una urgent actuació per tal que contracti les obres pertinents encaminades a executar el projecte Protecció contra el Rebase de la Playa del Trabucador» —no entrem en la consideració del delta de l'Ebre, que semblava que era el que preocupava el senyor García. A mi em sembla que ni aquestes obres de 15 milions de pessetes, que em sembla que no solucionarien res i seria llençar els diners, com s'ha demostrat fins ara, sinó fer el projecte que molt ben acuradament tenia fet el Ministeri és el que, en certa manera, nosaltres, en aquest punt, ens hem de comprometre tots. A mi em sembla que si el Grup Socialista és conscient de la gravetat i el Grup Socialista és conscient que es pot perdre la Punta de la Banya, em sembla que hauria de votar aquesta Moció tal com els he esmentat.

Quant a l'esmena número 2, no podem acceptar aquesta esmena de modificació, no perquè no vulguem —ja els ho he dit abans—, sinó que nosaltres no podem accelerar els terminis. Podríem accelerar els terminis de pagament si fos el cas, podríem accelerar els terminis de dotacions pressupostàries si fos el cas, però el que no podem fer és deixar de conèixer les dades en funció que demanéssim al LIM que no ens donés tots els paràmetres d'acord amb els mesuraments que s'han de fer. Aquest estudi comporta seqüències en el temps i en certs espais; escurçar això aniria en detriment de conèixer un estudi científic rigorós i extremament tècnic que no hem fixat nosaltres, però que tampoc podem acceptar aquesta esmena.

Quant a les esmenes presentades pel senyor Gimeno, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el primer punt diu: «El Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació per les grans repercussions ecològiques i socio-econòmiques que pot tenir la progressiva regressió i salinització del delta de l'Ebre.» Senyor Gimeno, nosaltres també tenim aquesta preocupació: la prova és que, si no, no estaria aquí. Nosaltres vam presentar la interpellació i ara la Moció; votar aquest primer punt de la Moció seria afegir lletra a una música que és coneguda, i seria diluir el

tema que ens preocupa i que materialitzem en els dos punts de la Moció presentada per nosaltres, que els dos punts tracten de regeneració del Trabucador, per un costat, i d'estudis d'estabilització i de salinització, de l'altre. Constatar la preocupació..., em sembla que la tenim tots, quan estem aquí.

Quant al segon punt, «promoure amb la col·laboració de la resta de les administracions implicades...», miri, en aquest punt que ens preocupa a tots plegats, la regressió i, molt especialment, la regeneració de l'istme del Trabucador, objecte de trencament... Com es pot arreglar aquest tema? Votant el primer punt de la nostra Moció, votant el primer punt tal com els l'he llegit; hi havia unes obres previstes, ja l'any 89, i tan sols demanem que es facin; són obres que ha de fer el MOPU, i nosaltres, com a Administració de la Generalitat, hem ofert la col·laboració al MOPU. No podem actuar, podem promoure, com diu el senyor Gimeno, i per això demanem a l'Administració de l'Estat aquesta urgent actuació. Per això preferim la redacció del primer punt tal com els he esmentat, i no el que presenta el senyor Gimeno.

El tercer punt, jo oferiria al senyor Gimeno una esmena transaccional, que diria el següent, entre el nostre segon punt i el seu segon punt 2.b): «Continuar de la manera més urgent la realització dels estudis, anàlisis i propostes de solucions per a l'estabilització del delta de l'Ebre i la salinització del delta de l'Ebre, per poder completar una diagnosi sobre la situació actual i perspectives d'evolució en el temps més breu que sigui possible.» Nosaltres, aquest temps, ens hem fixat que sigui el 92; no diem res més, sinó que, en tot cas, hi estem absolutament d'acord. Ens ha agradat la redacció que ha dit el senyor Gimeno, i nosaltres proposaríem que es posés així a votació.

Quant al darrer punt, el senyor Gimeno diu: «Presentar amb caràcter d'urgència l'estudi integral sobre el delta de l'Ebre que havia de presentar-se dins del primer semestre de 1990, de conformitat amb la Resolució 118/III d'aquest Parlament.» Jo, senyor Gimeno, tinc coneixements que abans que acabi l'any s'enviarà al Consell de la Natura —un organisme no gens mediatitzat per nosaltres, on hi ha sindicats, organismes forestals, universitats i resta de gent implicada—, s'enviarà al Consell de la Natura, tal com deia, la proposta de l'espai natural del delta, que contemplarà la delimitació del parc natural i l'àrea a protegir: es delimitarà l'espai de protecció. Jo crec que això, en certa manera, contesta també una part de la seva preocupació sobre l'estudi integral del delta.

També dins del primer trimestre de 1991 —o sigui, d'aquí a tres mesos, com a màxim— es presentarà la primera proposta d'estudis sobre el delta de l'Ebre. Això es farà només dintre de les previsions que es contemplin dins del Pla Territorial General, i es realitzarà un estudi integral del delta. Això, probablement, es farà com a pla territorial parcial, però jo crec que en la presentació d'aquestes dues propostes i estudis referits al delta de l'Ebre, en certa manera crec que donem satisfacció al seu punt, que esmenta amb el número 4 de les seves esmenes.

Per aquestes raons, nosaltres votarem les esmenes tal com ja he esmentat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. El senyor Gimeno està d'acord amb aquesta acceptació parcial? Perfectament. (*L'I. Sr. García Guillamón demana per parlar.*) Sí, el senyor Dionisio García.

El Sr. GARCÍA GUILLAMÓN: Gràcies. Estem d'acord amb l'esmena tal com ens l'ha dit el senyor Mur; el que, si la Presidència m'ho permet, entenem que m'he sentit contradit en un punt, en el sentit que...

El Sr. PRESIDENT: Un minut, un minut per il·lustrar-ho.

El Sr. GARCÍA GUILLAMÓN: Sí, que el Diputat que presenta la Moció diu que l'Administració central no està d'acord a col·laborar amb l'estudi, i jo tinc documentació que diu absolutament el contrari, amb la qual cosa queda constància clara i escrita, a través de la Direcció General de Ports i Costes, de l'oferiment, i no solament de l'oferiment, sinó la petició de col·laborar en l'estudi de la regressió del delta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El text de la transacció, senyor Mur, ja ha arribat? Senyor Secretari, hi vol donar lectura?

El Sr. SECRETARI PRIMER: Quedaria, el punt primer, redactat de la següent manera: «Que demani al Govern de l'Estat una urgent actuació per tal que contracti les obres pertinents encaminades a executar el projecte "Protección contra el rebase de la playa del Trabucador"».

L'esmena transaccional al punt segon, lletra b), de la Moció subsegüent a la interpe·llació que s'està tractant, quedaria de la següent manera: «Continuar, de la manera més urgent, la realització dels estudis "Anàlisi i prospectes de solucions per a l'estabilització del delta de l'Ebre" i "La salinització del delta de l'Ebre", per poder completar una diagnosi sobre la situació actual i perspectives d'evolució en el temps més breu que sigui possible.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Amb aquesta forma, se sotmet a votació la Moció.

Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política de Contractació d'Obres i Serveis, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Xavier Latorre, de l'Agrupació parlamentària del CDS, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política de Contractació d'Obres i Serveis

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, quasi telegràficament, i amb el mateix esperit constructiu que va presidir la formulació de la nostra interpe·llació sobre la política de contractació d'obres i serveis, hem formulat una Moció de quatre punts, substanciada amb tres criteris: objectivitat, transparència i publicitat en totes les contractacions, i millora de les condicions contractuals a obtenir per part de l'Administració.

Creiem que ningú pot estar en contra, i així ho manifestem, perquè s'impulsi al màxim l'adopció de criteris d'objectivitat en el procés d'adjudicació dels contractes d'obres.

Creiem, i així ho manifestem, que s'ha de restringir el procediment d'adjudicació directa als supòsits d'excepcionalitat que preveu l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat.

I ahir vam acabar d'aprovar la Llei de Pressupostos; efectivament, d'acord amb aquesta Llei, es poden contractar totes les inversions de menys de setanta-cinc milions de pessetes. Això

és una potestat, però si no introduïm els criteris de restricció que preveu l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, aquesta potestat esdevindrà una obligatorietat; hi haurà temps de parlar-ne.

Incrementar els paràmetres de transparència i publicitat en totes les contractacions, jo crec que és una conseqüència lògica de qualsevol procediment democràtic, i en aquest sentit, nosaltres demanem que es facin públics tots els anuncis de contractació directa d'obres, abans i després, ni que sigui en un diari; perquè això, no fer-ho, limita, i limita molt greument, l'accés a aquesta borsa de contractació, molt important quantitativament i qualitativament per a totes les mitjanes empreses i petites empreses —estem parlant de totes les obres de menys de setanta-cinc milions de pessetes—, i naturalment, obrint al màxim el ventall de possibilitats d'obtenir més ofertes per part de l'Administració, és ben segur que s'obtindran millors condicions de preu per a l'Administració de la Generalitat.

Finalment, volem que es facin públiques les adjudicacions de contractes d'obres a mesura que es vagin produint.

Quan substanciàvem la nostra interpellació, vàrem aportar tot un seguit de xifres referides al procés de licitació d'obres dels mesos de setembre i octubre d'enguany, i vàrem dir que en aquests dos mesos únicament de dues obres, únicament de dues licitacions, s'havien publicat les adjudicacions, d'un total de més d'un centenar d'obres licitades.

Jo crec que és bo incrementar aquest procés de transparència i publicitat, i crec que és bo ajustar-lo al temps en què es produeixen les adjudicacions.

En aquest sentit, repetim que el que volem és incrementar l'objectivitat, incrementar la transparència i la publicitat, i obtenir una millora de les condicions contractuals per part de l'Administració; jo crec que, amb aquests criteris, vostès, senyors de la majoria, vostès, il·lustres senyores diputades i senyors diputats de l'oposició, no tindran argumentacions per votar en contra d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Com que no s'han presentat esmenes a aquesta Moció, es passa directament a la intervenció dels grups que ho sol·licitin.

L'Agrupació d'Esquerra Republicana? No intervé. El Grup parlamentari Mixt? Tampoc. El Grup Popular? Sembla que tampoc. El Grup d'Iniciativa? Tampoc. El Grup Socialista? Tampoc fixa posició. El Grup de Convergència i Unió? (Pausa.) El senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR: Gràcies, senyor President. També el proppassat dia 22 es va substanciar la interpellació al Consell Executiu sobre el propòsit pel que fa a la política de contractació d'obres i serveis.

De les explicacions de l'Honorable Conseller senyor Alavedra podem constatar el següent: el propòsit general, pel que fa a la política d'obres i serveis, és moure's dins el marc legal per, primer, la Llei de Contractes de l'Estat, pel Reglament de Contractació, per la Normativa de la Generalitat, que té un caràcter consultiu, per les reformes que proposin els serveis jurídics, i per la fiscalització de les despeses que fa la Intervenció de la Generalitat.

Una vegada constatades aquestes consideracions que dibuixen un marc legal on ens mourem, veiem els tipus de contractes

d'obres de l'Estat que defineix la Llei de Contractes de l'Estat. Primer, la subhasta, que l'adjudicació es farà al millor postor mentre no hi hagi una baixa temerària; s'estableix una cautela de l'Administració —l'article 32. El segon, el concurs, es farà atenció que la selecció del contractista no s'efectuï en atenció a l'oferta econòmica més avantatjosa —l'article 35. I el tercer, la contractació directa dóna una via lliure a l'Administració.

No obstant això, totes les definicions i tipus de contractació, permeten unes cauteles a l'Administració: a la subhasta, s'estableix la cautela de la temeritat de l'oferta; al concurs, la millora, per part de l'Administració, del projecte per part de solucions tècniques; a la contractació directa, la cautela és la urgència o l'interès de l'obra.

La Llei de Contractes de l'Estat és taxativa quant a l'establiment dels criteris d'objectivitat que regularan els contractes d'obres, quan diu: «L'òrgan de contractació establirà, en el plec de condicions, els criteris d'objectivitat que hagin de regular l'admissió prèvia.» Aquest és el primer punt de la Moció que presenta el senyor Latorre.

Això queda garantit per la concurrència de diverses empreses i per la publicitat; això queda garantit si utilitzem la subhasta o el concurs. La preocupació de l'objectivitat també la té la Generalitat en la seva contractació d'obres, segons li permet la Llei; per a la contractació directa, es consulten un mínim de tres empreses, i aquí també hi ha garantia d'objectivitat; no tant per la publicitat, sinó per la concurrència.

Per això, i per aquestes raons, votarem, i creiem que fonamentadament, contra el primer punt de la Moció presentada pel senyor Latorre.

Quant al segon punt, diu: «Restringir el procediment d'adjudicació directa als supòsits contemplats a l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat.» Quins són aquests supòsits? Primer, que no sigui possible la concurrència; segon, urgència reconeguda; tercer, pressupost inferior a cinquanta milions de pessetes; quart, obres declarades secretes; cinquè, d'interès artístic; les que hi hagi falta de licitadors; un setè punt que diu: «continuar les obres de contractes ja rescindits», i les d'investigació.

La Llei de Contractes de l'Estat dóna les suficients raons per contractar obres directament. Potser el senyor Diputat, el senyor Latorre, representant de l'Agrupació parlamentària del CDS, pensa que n'hi ha massa, de possibilitats; pensa que se n'aniran massa, les coses, de les mans, i li agradaria que fossin menys; però la Llei és així. Qualsevol ampliació d'aquests propòsits vulneraria la Llei i, en ser respectuós amb aquesta, fa que estiguem dintre de les recomanacions de l'article 37: ja en som, de restrictius.

Tercer: fer públics els anuncis de contractació directa al *Diari Oficial de la Generalitat*, o bé en un diari de màxima difusió a Catalunya. La Llei de Contractes de l'Estat mana que es publiquin els anuncis de licitació, subhastes o concurs. Això ja es fa.

Una consideració: les despeses d'adjudicació —això, ho hem de considerar, ho hem de dir— les paga l'adjudicatari. Si la contractació directa la fas pública, amb la publicació al *Diari de la Generalitat* o en un diari —segons demana l'Il·lustre senyor Diputat—, no fas una contractació directa, fas un concurs; renunciïs a possibilitats que et dóna la mateixa Llei. A més, la Llei obliga a fer economia de mitjans: un anunci en certs mitjans de difusió pot valer, per exemple, 500.000 pessetes; no fas economia de mitjans.

Per aquestes raons, també votarem en contra del tercer punt de la Moció.

Quant al quart punt, «fer públiques les adjudicacions de contractes d'obres a mesura que es vagin produint», l'article 38 diu que «qualsevulla que sigui el procediment seguit d'adjudicació del contracte haurà de ser publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* o al Butlletí Oficial de l'Estat». A mesura que aquestes adjudicacions es van produint, es van publicant a les publicacions esmentades; potser no es publiquen una a una, tal com li agradaria al senyor Diputat, sinó que ja, quan n'hi ha un gruix, es publiquen, però així es fa.

Per tot això, per les raons que aquesta Moció vol fer més restrictiva —entenem— la Llei, per un costat, i, per l'altre, vol constatar uns incompliments inexistents, i per la possibilitat de voler encarir els mateixos sistemes d'adjudicació, ens oposarem a tots quatre punts de la Moció.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur.

Es passa a la votació del text de la Moció presentada pel Diputat Il·lustre senyor Xavier Latorre, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Passem al quinze punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Suport a la Premsa Escrita en Català, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Higiní Clotas.

Senyor Soto, té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Suport a la Premsa Escrita en Català

El Sr. SOTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, fa quinze dies vam tenir, en aquesta mateixa Cambra, un debat entorn de la política del Govern en relació amb la premsa escrita en català.

En aquest debat, és obvi que el meu Grup parlamentari i el Govern de la Generalitat van mantenir posicions diferents en molts aspectes, i que en alguns moments les posicions diferents es van expressar amb relativa duresa des de la tribuna de la Cambra.

De totes maneres, nosaltres, a l'hora de presentar la Moció subsegüent a aquest debat, hem volgut no insistir tant en els aspectes crítics, en els aspectes que ens diferenciaven en relació amb el Govern de la Generalitat en aquesta matèria, sinó fer un esforç d'intentar situar en el text de la Moció aquells aspectes en els quals totes les forces polítiques d'aquesta Cambra podríem i hauríem de col·laborar.

He assenyalat, en aquest sentit, en el text de la Moció un primer punt, per nosaltres, important, que és aquest en el qual assenyalàvem la necessitat de donar continuïtat a les subvencions atorgades al llarg de l'any en curs a la premsa escrita en català, i específicament a aquelles subvencions que s'han atorgat en funció dels acords de cooperació de la Generalitat de Catalunya i l'Estat per a la normalització lingüística.

Per nosaltres això és important, perquè implica una filosofia política respecte als acords que es van signar fa uns mesos. Nosaltres creiem que aquests acords, que efectivament no sols eren per a l'any passat, sinó també per a aquest any, no són uns acords extraordinaris, sinó que són uns ingressos que hauria de rebre cada any el Govern de la Generalitat; ja, després, quan arribem a un acord de finançament definitiu, s'haurien d'incorporar a aquest acord. És a dir que no estem davant d'un serrell, sinó davant d'una situació que ha de ser contemplada en el seu conjunt. I per això nosaltres consideràvem important assenyalat aquest punt aquí, en la Moció que hem presentat, i fins i tot hem obviat el nostre desacord en com s'han atorgat aquestes subvencions —que jo crec que va quedar clarament plasmat fa unes setmanes—, però, en tot cas, la necessitat que aquestes subvencions tinguessin continuïtat.

En segon lloc, hem assenyalat la necessitat que es faci una campanya, al llarg de l'any 91, en relació amb la lectura habitual de premsa escrita i, fonamentalment, de premsa escrita en català, fent especial atenció al foment de la lectura entre els joves.

I un tercer punt, que assenyalava la necessitat de tornar a posar en marxa, a partir de l'1 de gener del 91, el programa d'ajudes a les subscripcions de la premsa en català a les escoles de Catalunya.

Aquests dos punts tenen una mateixa intenció: nosaltres creiem que, certament, el futur de la premsa escrita en català depèn de moltes coses —ho vam assenyalat en la interpellació—: depèn de l'ampliació dels mitjans escrits en català, depèn de la qualitat d'aquests mitjans de comunicació..., però si haguéssim d'assenyalat un factor fonamental del qual depèn el futur de la premsa escrita en català és fonamentalment l'augment de l'hàbit de lectura en aquesta societat i, molt especialment, l'augment de l'hàbit de lectura entre la gent jove. I, en aquest sentit, creiem que el programa que facilitava la presència de la premsa en català de forma habitual a les escoles era absolutament fonamental i imprescindible. I era per això que en el debat nosaltres vam assenyalat —potser amb duresa, però creiem que en el fons n'estàvem plenament convençuts i que ens acompanyava la raó— que quan el Govern va prendre la decisió de suprimir aquest programa, estava prenent una decisió que era, des del nostre punt de vista, una decisió antipatriòtica i una decisió antinacional. I, en aquest sentit, en aquesta Moció volem demanar que aquest programa es torni a posar en marxa.

I, finalment, assenyalàvem també la necessitat que en totes les biblioteques públiques de Catalunya es poguessin trobar, els lectors poguessin trobar, totes les revistes especialitzades escrites en llengua catalana.

Aquest és el sentit de la Moció, doncs; un sentit positiu i constructiu que ha intentat obviar i deixar de banda aquells factors i aquelles discrepàncies que hem mantingut amb el Govern de la Generalitat. De totes maneres, avui mateix, les senyores i els senyors diputats que hagin llegit els mitjans de comunicació deuen haver pogut llegir que la premsa comarcal en català ha denunciat les seves deficiències davant de la castellana, i que tots els periòdics comarcals escrits en català, aquells que, a partir del gener, distribuïran conjuntament una revista, la revista *Presència*, han denunciat aquesta situació, i en aquest document han assenyalat la poca sensibilització que tant els empresarials com els professionals com la classe política demostra

respecte a la necessitat de catalanitzar la nostra premsa, i que aquesta situació ha creat un cercle viciós que reforça la còmoda però falsa teoria segons la qual no existeix lector en català, quan el que no hi ha és un projecte periodístic capaç de treure aquest sector en competència amb els models espanyols.

Crec que aquesta crida que fa la premsa comarcal en català hauria de ser escoltada avui en aquesta Cambra. Si no volen escoltar els arguments del Grup Socialista, vulguin escoltar, almenys, els arguments dels professionals que treballen en aquesta matèria. I, en aquest sentit, crec que la Moció que presentem, com que és una moció francament constructiva, que intenta deixar de banda els aspectes crítics, podria ser un bon camí en aquesta direcció.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Ha presentat esmenes a aquesta Moció el Grup parlamentari de Convergència i Unió; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Sí, gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix. En el Ple del 18 de novembre i en la reunió corresponent al dia 23, el Grup Socialista, a través del senyor Soto, va presentar una interpellació sobre aquest tema, que va ser contestada, com corresponia, pel Conseller de Cultura, senyor Joan Guitart. Aquest text ha estat publicat —no sé si ha estat repartit ja— en el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* que correspon al número 79 —jo em penso que no—, però totes les senyores i els senyors diputats de la Cambra van escoltar aquest text, i els que han tingut interès a seguir-lo més a fons, doncs, han pogut demanar una transcripció, que és el que jo he fet.

Jo no entraré ara en el tema, perquè no és aquesta la meua qüestió, però els diré que sí que m'he llegit molt a fons el debat i, vista la Moció que ha estat presentada pel Grup Socialista i que va ser presentada el mateix dia 23 de novembre, jo vaig recomanar al meu Grup la presentació d'unes esmenes alternatives, que s'ajustaven més exactament —a mi em semblava— al contingut del debat i, sobretot, s'ajustaven més a la normativa existent i a la realitat de les coses. Aleshores, aquesta és la Moció que..., el text que nosaltres hem presentat. Amb quina finalitat? Home, doncs, sobretot per permetre un exacte compliment de la Moció en cas que aquesta Moció fos aprovada per la Cambra.

L'esmena és una esmena global, alternativa, als quatre punts de la Moció, en els seus punts 1, 2 i 4. Jo penso que segueix el mateix sentit que la proposta socialista, però ho fa amb una altra terminologia, com ja he dit, i això és important per al seu compliment; jo crec que no és una qüestió estrictament formal: jo crec que és una qüestió estrictament funcional.

El punt tercer, aquest punt tercer, ha calgut consultar-lo amb el Departament d'Ensenyament, ja que és el responsable del que diu aquest punt tercer, i que havia estat iniciat per la Conselleria d'Ensenyament quan el Conseller de Cultura actual, doncs, era el titular d'aquella Conselleria. Naturalment, l'actual Conseller d'Ensenyament està en la més bona disposició per poder tornar a veure en quina situació està això, i això és el que reflecteix el punt tercer que nosaltres presentem com a alternativa.

Seguint els criteris que jo mateix he exposat fa poques hores en aquest Parlament en debatir l'esmena de retorn al Departament

de Cultura, jo he intentat una aproximació amb el Grup Socialista, i l'he intentada a través del senyor Soto. Aquesta aproximació s'ha produït, i és bo que això s'hagi produït, sobretot en aquest tema, i que hi hagi hagut tanta comprensió com hi ha hagut. En aquest sentit, he de dir que, per acabar de fer factible l'acord, hi ha una petita modificació en el text que la Mesa ha fet repartir a totes les senyores i els senyors diputats, i que canvia la primera paraula del punt primer, que diu, en la nostra proposta, «prosseguir...», i que hauria de dir —i això és el que hem convingut i estem d'acord que sigui— «continuar impulsant...». És a dir que el senyor President em dirà si això requereix algun tràmit especial; si no el requereix, doncs, jo li dic, al senyor Soto, que nosaltres acceptem això i no sé si s'ha de llegir, però els senyors i senyores diputats, tothom, tenen el text aquest: em sembla que no cal llegir-lo, només que canviïm en l'esmena de modificació el punt 1, que diria: «Continuar impulsant en els propers anys la política de suport a la premsa escrita en català...», etcètera. I el 4 igual, sí. Ja ho he dit abans, l'1, el 2, el 4 i el 3, i aquesta modificació. No, el 4 diu: «prosseguir...», eh?

Aleshores, a mi només em queda agrair al senyor Soto i, a través d'ell, agrair al Grup Socialista la seva bona disposició. Això penso que pot representar una clariana en aquesta reunió d'avui, que políticament, doncs, és molt controvertida i que bé, està molt bé, no?, però que en aquest moment, doncs, hi ha un cert relaxament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines. Poden intervenir els grups que no han esmenat. L'Agrupació del CDS? El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President, per manifestar el nostre vot afirmatiu al text de la Moció, amb les esmenes incorporades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, estic convençut que la majoria o tots els diputats d'aquesta Cambra escoltem, hem escoltat aquesta crida que ens fan els professionals dels diferents mitjans de comunicació d'àmbit comarcal i/o regional sobre la manca d'ajut, manca de projecció.

La història de la premsa catalana, és a dir, de la premsa en català, aquests darrers anys, és una història plena de projectes esperançats, plens d'il·lusió i massa sovint fàcilment fracassats. Comparant el nostre país amb d'altres nacions europees de demografia semblant i amb cultures i llengües d'abast tant o més restringit que la nostra, cal convenir que aquests països sobirans tenen la pròpia premsa nacional francament normalitzada, i nosaltres no. Les causes diferencials d'una i altra situació cal cercar-les només en el terreny estrictament polític, entenem: cultures com la danesa, la sueca o la noruega són l'única aportació nacional que aquests països poden fer al patrimoni cultural de tota la humanitat. Per això, els governs respectius faciliten tota l'ajuda institucional imprescindible perquè la seva premsa no sigui progressivament substituïda per premsa en anglès, per exemple, tot apellant, potser, a raons de benefici econòmic, eficàcia pràctica o cosmopolitisme barat. Nosaltres, que no tenim Estat, estem més obligats encara, si cal, a subvenir

econòmicament a les publicacions per aparèixer en la llengua pròpia del país. És per això que hem donat i donarem el nostre suport a totes les mesures institucionals que vagin en la direcció apuntada fins ara.

Celebrem, doncs, els ajuts concedits, tot planyent-nos, però, que la manca d'una normativa clara i explícita per a accedir a tota mena de subvencions hagi facilitat les actuals temences d'arbitrarietat sobre les que s'han concedit i les que s'han negat.

Denunciem el tracte discriminatori que han sofert les revistes de caràcter erudit, totes elles d'un prestigi intel·lectual indiscutible, així com alguns setmanaris que no han rebut la consideració que els corresponia. La supressió de les ajudes per a la subscripció de la premsa en català als centres docents és especialment censurable, perquè és aquí on cal potenciar el futur mercat de lectors, entenem, i ho és també que no s'hagi arbitrat encara un projecte seriós que afronti el tema decisiu dels canals de distribució, tema sobre el qual Esquerra Republicana de Catalunya presentarà, en iniciar-se el nou període de sessions, una iniciativa parlamentària específica i concreta.

Fem un homenatge de reconeixement, des d'aquí, a totes aquelles persones i col·lectius que, des dels punts més diversos dels Països Catalans, fan avançar aquest país cap a la normalitat en els mitjans de comunicació escrits.

En coherència, doncs, amb tots aquests plantejaments, la nostra Agrupació parlamentària votarà favorablement aquesta Moció. I veient l'aproximació definitiva que s'ha fet entre la Moció i la majoria, ens en felicitem i, òbviament, el nostre vot continua essent favorable a aquesta aproximació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Mixt i per posicionar-se, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, intentaré cenyir-me al text de la Moció per fer el nostre posicionament de vot. Nosaltres veiem amb molts bons ulls aquesta Moció, que voldríem que hagués estat..., hagués pogut ser acceptada tal com està redactada, perquè la considerem més contundent amb el seu plantejament, sobretot en el seu punt 3, on es tracta de la distribució de la premsa catalana a les escoles. No comentaré l'interès que té el fet que la premsa catalana arribi amb profusió a les escoles, ja ho han fet els diputats que m'han precedit. Simplement dir això.

De tota manera, la nostra posició, si s'accepten les esmenes proposades pel Grup de Convergència i Unió, serà també de votar la Moció, perquè, doncs, en un sentit pragmàtic de l'exposició que s'ha fet, traguem-ne el màxim possible i, si amb l'acceptació d'aquestes esmenes, se'n pot treure alguna cosa, benvinguda sigui.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President. Per anunciar el vot favorable del Grup Popular a aquesta Moció i a les esmenes presentades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. A la interpellació presentada pel senyor Soto hi havia dos punts: el primer, el suport a la premsa en català, i un segon aspecte que era debatre si eren o no justos els criteris de concessió de subvencions a la premsa en català. De tota manera, la Moció subsegüent ha recollit pràcticament només aquest aspecte de suport; ens sembla molt bé; és a dir, és una decisió, en tot cas, del Grup que ha presentat la Moció.

En aquest aspecte nosaltres ja anunciem el vot favorable tant si accepta com si no —ja ha dit que l'acceptaria, em penso— l'esmena de modificació, del Grup de Convergència i Unió.

Volem, de tota manera, fer una doble indicació: primera, la importància d'aquest reconeixement que hi ha hagut a la premsa comarcal, és a dir la notícia que ens llegia el senyor Soto era arran d'un fet que es comença a produir aquesta setmana i és que la revista *Presència*, que va ser una de les revistes importants, recordin, amb la desapareguda *Canigó*, de normalització de la premsa setmanal en català quan no hi havia premsa en català, que, en aquests moments, serà una revista encartada dins de tot aquest conjunt de publicacions —*Regió VII*, *El 9 Nou*, etcètera— amb un total d'uns 70.000 exemplars, si no ho recordo malament. Tinguin en compte que la premsa barcelonina, que a vegades creiem tan important i a què donem tanta importància, no té, ni de lluny, la capacitat de difusió que té aquest conjunt de premsa comarcal que en endavant repartirà cada diumenge el *Presència*.

Em sembla també important que es recordi que la premsa en català, la premsa especialitzada en català, ha tingut una importància notable de normalització —per exemple, la premsa infantil, la premsa de tipus religiós, la premsa científica, la premsa pedagògica—, i que, en canvi, els analistes diuen que s'hauria d'impulsar molt més la premsa tècnica, la premsa de debat polític i la premsa, per exemple, dedicada a problemàtiques específiques noves, com la problemàtica del treball o la problemàtica ecològica.

Pel que fa al text de la Moció, interpretada ja des de l'esmena, ens agradaria que aquest segon punt, «realitzar en el marc de l'any de la lectura una campanya de promoció, com més aviat millor», el Govern ens expliqués com realitzarà aquesta campanya —no és un tema de Moció, és un tema, en aquest cas, de petició subsegüent—, i també saber com van els estudis tendents a constatar l'eficàcia de la premsa en català a les escoles de Catalunya, perquè quan ja, al seu dia, nosaltres també ens vam preguntar per què s'havia deixat de repartir aquesta premsa en català a les escoles, ens van dir que s'estaven ja fent uns estudis; per tant, suposem que aviat se'ns podrà presentar el resultat d'aquests estudis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el proponent de la Moció, l'Illustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Molt ràpidament, senyor President, per dir que, certament, com ja han assenyalat altres diputats, la Moció..., l'esmena que han presentat a la Moció en alguns punts l'aigualeix, sobretot en aquells punts que podien ser més crítics. De totes maneres, ja comprenem que aquesta és, d'alguna manera, la funció del Grup parlamentari que dona suport al Govern.

De totes maneres..., com per exemple el punt 2: permet que es realitzi aquesta campanya de promoció de la lectura, i a més

el Grup parlamentari l'emmarca molt correctament en l'any de la lectura que serà l'any 1991; això, sens dubte, és positiu. I també, sobretot, perquè el punt 3 obre una porta a l'esperança que la premsa en català pugui tornar a estar de nou a les escoles, nosaltres acceptarem l'esmena que ha presentat el Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Alhora voldria agrair als altres grups parlamentaris el seu acord per la petita modificació que hem introduït en el text de la Moció, i agrair especialment les paraules del senyor Colom i desitjar que el consens amb què avui aprovarem aquesta Moció pugui presidir també l'aprovació de noves iniciatives parlamentàries en aquesta matèria.

Res més i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Soto s'ha anticipat al consentiment que jo volia demanar en la modificació del text aquest, de la paraula «prosseguir» per la de «continuar impulsant», ja ho ha agraït, però jo haig de fer formalment la consulta. Hi ha algun grup que s'oposi a aquesta substitució terminològica? Doncs, moltes gràcies.

I, per consegüent, se sotmet a votació el text de la Moció, segons l'esmena que ha estat acceptada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat.

Passem ara al setzè punt de l'ordre del dia que és: Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabian, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, la interpe·llació al Consell Executiu sobre la política de subvencions al Departament de Benestar Social que el Grup d'Iniciativa per Catalunya va presentar, es va substanciar el 23 de novembre. Ja ha passat gairebé un mes fins que el dia d'avui discutim la Moció subsegüent, que, com tots vostès saben, presenta una petició de reprovació a l'actuació del Conseller de Benestar Social.

Han passat molts dies i durant tots aquests dies hom ha parlat amb moltes persones: amics, adversaris polítics, ajuntaments, premsa, organitzacions socials, organitzacions cíviques; en fi, hem parlat amb molta gent. I hem pogut constatar que tot-hom formula preguntes molt semblants i expressa preocupacions molt semblants que jo vull contestar avui des d'aquesta tribuna. La pregunta més comuna que ens han fet és: però és veritat que el senyor Comas va pels barris repartint diners? És a dir: ens han preguntat si és veritat que el senyor Comas fa un ús abusiu de l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos, i dóna subvencions que no surten a concurrència pública. Doncs, sí, és veritat que utilitza l'article 9.2 de forma indiscriminada i no ens ha donat mai resposta del perquè ho fa; malgrat que ha estat preguntat, ha estat interpe·llat pels grups de l'oposició, no ens ha donat mai resposta del perquè ho fa però mai no ha negat que ho feia. Només contesta: «Això és legal, m'ho firma el meu

interventor i vinguin a veure els expedients». Per cert, senyor Comas, ho farem, la senyora Barenys i jo hem decidit dedicar les vacances parlamentàries a revisar tots aquests expedients i ja li hem demanat..., ja li hem fet aquesta sol·licitud per carta; esperarem la seva resposta.

I això entenem que el senyor Comas ho fa perquè no sap o perquè no vol distingir entre la responsabilitat política o, el que és el mateix, la tasca de control de l'Executiu pel poder legislatiu, i la responsabilitat jurídica o, el que és el mateix, la tasca dels tribunals de justícia.

L'altra pregunta que ens han fet és: i són molts els diners que dóna pels barris sense sortir a concurrència pública? I hem contestat que sí, que són molts diners: uns 200 milions de pessetes de diner públic. Però essent molts diners no és això el més important, perquè hi ha coses que no es poden mesurar amb diners. Quan el senyor Comas dóna 4.969 pessetes a una família o 5.264 a una altra o 6.004 pessetes a una altra i així moltes i moltes famílies, o quan dóna 137.853 pessetes a una penya cultural i recreativa o 150.000 pessetes a un centre excursionista o 126.000 pessetes a un club ciclista, i tot això es pot comprovar al *Diari Oficial de la Generalitat*, etcètera, pot semblar que no són massa diners, però les persones que, des d'un punt de vista constitucional, ètic i moral, considerem que els ciutadans són persones objecte de dret i obligacions davant la Llei, i per aconseguir aquestes pessetes —que no dubtem que necessiten— se'ls converteix en pidolaires, entenem que aquesta trencadissa de valors ètics no es pot minvar amb diners.

Una altra pregunta que ens han fet: no pensem que amb aquesta Moció de reprovació el que fareu serà aconseguir exactament el contrari del que demaneu? És a dir, que aquest Conseller serà inamovible? I hom, davant d'això, pensa: en què s'ha convertit fer política si els ciutadans en lloc d'esperar que el debat parlamentari surti i es demostrï amb ell, amb el debat parlamentari, quina és la raó de les coses, què passa quan els ciutadans el que pensen és que el Govern i el Grup de la majoria el que fa és tancar files entorn d'un conseller? L'altra dia a Estrasburg, el senyor Xicoy, President del nostre Parlament, comentava davant els mitjans de comunicació que estava content de l'aprovació de l'ús del català a Europa i deia que estava content de l'àmplia majoria de vots que havia obtingut aquesta Moció, i que estava content que no hagués estat unànime perquè en aquell moment va qualificar les votacions unànimes de votacions stalinistes. Avui, senyores i senyors diputats, encara hi ha qui intenta forçar voluntats per aconseguir declaracions d'adhesions unànimes. Nosaltres entenem que en tots els règims democràtics els membres del Govern són solidaris de la gestió del Govern al qual pertanyen, i si un conseller és conseller, nosaltres no dubtem que té la confiança del seu cap de Govern, no cal més, no cal fer firmar documents d'unanimitat.

I continuen preguntant: i és veritat que l'esquerra està molesta perquè el senyor Comas aconsegueix introduir-se en barris tradicionalment pobres i, per tant, tradicionalment d'esquerrers? I aquí hem de dir que en aquests barris el senyor Comas no pot convèncer ningú, i dic convèncer ideològicament, el que pot fer i que, de fet, vol fer és comprar voluntats, i comprar voluntats que no són lliures, i que no són lliures perquè, a aquestes persones, els manca cobrir necessitats bàsiques. La imatge no del poder polític sinó del poderós que amb diners de tots, amb diners públics, reparteix a qui li demana, ni convenç ideològicament

ningú ni d'aquesta actitud pot sortir, ni en sortirà mai, una política que porti cap a una societat solidària, que porti cap a la justícia social. Ahir ho deia el senyor Sesmió en aquesta Cambra quan em contestava en el debat de pressupostos de treball: «No volem una societat subvencionada, sinó una societat solidària». Senyor Sesmió, d'acord; nosaltres també volem una societat solidària i per això reprovem el senyor Comas.

I també ens pregunten: penseu que es pot guanyar aquesta Moció? Perquè la gent sap que no és veritat, que no són certes tantes adhesions unànimes, que mai existeix una adhesió unànime. I hem contestat: l'única manera de guanyar-la fóra que els diputats votessin sempre en consciència. Els parlaments van ser concebuts perquè així fos però no ho és. Nosaltres sabem que la democràcia és el millor sistema de convivència i també sabem que, a la democràcia parlamentària, li manquen encara sistemes perfeccionats que evitin —que evitin— que quan es demostra —i ho hem fet amb escreix al llarg de la legislatura, i ho vam fer en la interpellació i ho vam fer ahir en el debat de pressupostos—...i aquí els vull recordar només unes xifres perquè no cal repetir el debat, els 1.600 milions de pessetes per gestionar centres propis amb la privada, el 400 milions a organismes comercials, que no sabem quins són des del Gabinet del Conseller, la concentració de poder en la Secretaria General, etcètera, quan això passa, quan en aquesta Cambra es demostra la veritat d'uns fets, quan es demostra que la política d'un conseller no és transparent, que és arbitrària, que és clientelar, i menysté la tasca dels ajuntaments, menysté la tasca dels ajuntaments i dels professionals del sector, quan es demostra això i quan les disciplines de vots impedeixen actuar amb les consciències individuals, un es pregunta si no n'hi hauria prou amb la Junta de Portaveus i amb el vot ponderat i no caldria la parafernàlia d'aquesta Cambra. No és prou, senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista, no és prou fer declaracions d'intencions sobre la necessitat d'omplir de contingut ètic la tasca dels polítics. És necessari demostrar-ho amb els nostres actes i és necessari que els nostres electors creguin que cada un de nosaltres actuem amb rectitud i en consciència; mentre creguin, mentre sàpiguen que les consciències no són lliures seran possibles actuacions polítiques com la del senyor Comas i es podran perdre mocions de reprovació tan justes com aquesta que avui presentem.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demano el vot favorable a la Moció subsegüent a la interpellació de subvencions del Departament de Benestar Social, que té dos punts. El primer, que demana la reprovació de l'actuació del Conseller de Benestar Social com a màxim responsable d'aquesta política, i el segon punt que demana establir els canals administratius i polítics adequats per tal que la concessió de totes les subvencions de la Conselleria de Benestar Social estiguin sotmeses a la concurrència pública i, per tant, siguin conformes a dret.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Ha presentat dues esmenes el Grup Mixt. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, la intervenció que ha fet la senyora Rosa Fabian fa innecessàries algunes de les idees que jo volia plantejar. Però abans de començar amb els criteris polítics, que jo crec que és el que s'ha d'utilitzar quan es planteja una idea com la que s'ha plantejat, deixin-me dir que la nostra opinió és que el

senyor Conseller ho fa bé i que és un conseller treballador, que el problema de fons no és aquest; el problema de fons és que la política que el Consell Executiu ha dissenyat és una política que nosaltres no compartim. I que ell està aplicant una política, està aplicant una política que està generant problemes.

Jo voldria expressar alguns d'aquests problemes, que no és la meua apreciació; estic convençut que és l'apreciació de tota la Cambra, però de tota la gent que ha seguit una mica aquest problema. Perquè és cert o no és cert que s'estan desestructurant les estructures socials, històriques dels barris? És cert o no és cert això? Jo crec que això és innegable. Jo no faig judici d'intencions. És cert que una associació de veïns històrica com la del Besòs se n'ha anat *al garete*? Innegable. Cadascú que li posi les apreciacions i les opinions polítiques que vulgui, però això és cert: una organització social històrica se n'ha anat en orris. I estan apareixent altres formes d'organitzacions determinades.

Una altra constatació: hi ha enfrontament entre barris, sí o no, sense posar *salsa y pimienta*? Innegable; la Mina i el Besòs enfrontats, o no? Això és innegable també; constatació política. Jo no dic per què, com ni quan. Tinc la meua opinió i suposo que cadascú té la seva.

Una altra constatació, una cosa aberrant que ha passat i és que ciutadans de Catalunya han contraposat serveis socials, equipaments, a habitatge social. Això no és un problema de premsa, la premsa el que fa és recollir el que passa, però és brutal. Us imagineu gent que està en contra de la construcció d'habitatges socials, quan és un problema dels més greus que té Catalunya, no únicament Catalunya, però Catalunya també. Doncs, s'han enfrontat veïns d'un barri i d'un altre plantejant això: serveis socials, sí; però habitatges, no; habitatges socials, no qualsevol tipus d'habitatges. Aquesta és una altra constatació de caràcter polític al marge de la *salsa y la pimienta* que també se li pot donar.

Un altre tema, un altre tema, perquè la discussió dels habitatges socials estava lligada a un criteri polític, eh? Els gitanos, no, els gitanos, no, els de la Mina, no. I, per tant, apareix un altre tema: possibilitat o concreció d'un procés xenofòbic en uns barris. I això és constatable, eh? I després també que cadascú dels que estem aquí, fora, que hi posi la *salsa y la pimienta*, però això és cert.

Un altre tema que també és preocupant i d'una manera molt forta: l'enfrontament més violent que ha viscut la nostra democràcia ha estat al Besòs. *Ha habido tortas hasta para el apuntador* i «tiros», i segurament no és possible demostrar-ho, el que vulguis; però hi ha hagut això. Tampoc dir qui, com i quan, però aquest és un tema constatable. I a partir d'aquí em permetran que faci l'única intèrpretació política, després de defensar les propostes d'esmenes. No serà que en aquesta lluita legítima que tota força política té, que a més és legítima, d'intentar créixer electoralment no s'hagi generat un procés que és molt negatiu per a la democràcia catalana? No serà aquest el problema?

Perquè mireu, en aquest moment i en aquest procés que s'està donant, podem constatar: desmantellament d'estructures socials, enfrontament entre barris, persones que contraposen habitatge social i equipaments, un procés d'augment de la xenofòbia, enfrontaments violents mai vistos a Catalunya en els últims..., en el temps de la democràcia. Jo crec que aquest és el problema, aquest és el problema de veritat, no és un altre. I Ca-

talunya va viure una etapa en la qual aquests enfrontaments tenien un cognom, aquest cognom era Lerroux. La nostra pregunta és: necessitem a Catalunya enfrontaments d'aquestes característiques? Necessitem polítiques que vagin en la direcció de concretar aquests fenòmens que jo he dit –i que són innegables, eh? i qui m'ho vulgui negar que m'ho digui, perquè això és innegable, és constatar una realitat. Per tant, el problema és si necessitem un nou Lerroux a Catalunya o no.

A partir d'aquestes idees, que ja dic, no és explicació de fenòmens, com han explicat la Il·lustre Diputada Rosa Fabian, sinó constatació de realitats concretes que els ciutadans de Catalunya estan palpant, que nosaltres hem plantejat dues esmenes. La primera d'elles en quina direcció anava? En dir: hi ha un executor d'una política, que és el senyor Comas, però hi ha una política que és del Consell Executiu, i això és innegable. I a més ja dic, eh?, la nostra opinió és que ho fa bé; hi dedica moltes hores i està donant resultats. I la primera va en aquesta direcció, de situar les coses en el seu context: és responsabilitat del Consell Executiu.

L'altra idea, l'altra proposta era de plantejar: «Escolti'm, aquesta Conselleria, que és necessària per a qualsevol societat moderna com és la de Benestar Social, és la que necessitem amb el Govern de Convergència?» Una conselleria que té l'ensenyament d'adults –una cosa sorprenent–, que té una activitat concreta que tots nosaltres coneixem, en la qual moltes tasques que són de Treball, que ho són, eh!, les fa Benestar Social, i que a més s'aplica aquesta política que està donant aquestes resultats, eh?, sense posar *salsa y pimienta*, no és una conselleria que el millor és que desaparegui i que aquestes competències les agafin les diferents conselleries del Govern de Convergència?

Però essent cert tot això, respecte a aquesta segona moció ens hem adonat d'una cosa –nosaltres, quan ens adonem d'algunes coses, rectifiquem–, ens hem adonat d'una cosa i és que, per les característiques del debat, s'està *agriant* excessivament; segurament és mala cosa incorporar la discussió i la votació d'una concepció de la Conselleria de Benestar Social moderna per al proper segle. I és en funció d'això que hem explicat una mica els criteris pels quals hem defensat i hem plantejat aquesta segona proposta d'incorporació a la moció, que la retirem, perquè pensem que amb el primer tema ja és suficient com perquè no *nos tengamos que crispar* més del que ho estem tots. I que, per tant, aquesta segona part la retirem, perquè pensem que tindrem possibilitat, segurament, de discutir-la i continuem mantenint la primera, que, en definitiva, el que planteja és que la responsabilitat és del Consell Executiu.

A mi m'agradaria que les meves opinions, que les he dit amb claredat, no poguessin crear un debat que se situés fora del debat polític, perquè seria dolent, però no dolent per a nosaltres, dolent per a tots els que estem aquí i per als que estan fora. Però a mi m'agradaria que reflexionéssim tots, eh?, al marge del que votem, i és si aquests fenòmens, que jo he explicat i que de veritatestic convençut que existeixen en la pràctica, a veure si a partir d'aquesta discussió, que significa una reprovació al Conseller de Benestar Social, ens ajuda a tots una mica perquè no hi hagi cap més Besòs.

Moltes gràcies; espero que les nostres incorporacions tinguin alguna oportunitat que s'aprovin, i si no, doncs, bé, «continuarem discutint del Govern», com deia aquell.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per fixar la nostra posició, la posició de la nostra Agrupació parlamentària respecte a la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política de Subvencions del Departament de Benestar Social. I en fer-ho volem parlar estrictament de la política de subvencions de la Conselleria. És a dir, venim a dir la nostra, per nosaltres mateixos, sense que ningú ho hagi de fer per nosaltres. Venim a parlar de les subvencions d'aquesta Conselleria dels anys 89 i 90, que han pujat un total de 335.397.346 pessetes.

Nosaltres, com acostumem a fer, varem escoltar molt atentament les intervencions de la Diputada Il·lustre senyora Fabian, de l'Honorable Conseller i varem decidir informar-nos. En aquest sentit, jo vaig adreçar una llarga carta a l'Honorable Conseller el dia 10 d'aquest mes, en què demanava informació sobre un total de 116 expedients relatius a aquestes concessions de subvencions.

Haig de dir que excepcionalment, excepcionalment, aquesta documentació s'ha posat a la nostra disposició. Jo vaig compareixer a la Conselleria dilluns d'aquesta setmana, i davant del temps de què jo disposava vaig triar un total de vuit expedients. I no els he d'amagar, senyores diputades, senyors diputats, que ho vaig fer malèvolament; aquesta selecció va ser malèvola, vaig triar els expedients que em semblaven més sospitosos, com creia que havia de fer. I ara, senyores diputades, senyors diputats, jo els faré mercè del resultat del nostre procés d'informació.

El primer dels expedients que varem examinar va ser el corresponent a la subvenció atorgada a la fundació Família i Benestar Social, d'unes determinades implicacions polítiques pel que fa a la seva Presidència; una subvenció atorgada de 6.250.000 pessetes. I he de dir que aquesta subvenció correspon a la implementació d'un conveni signat entre l'Ajuntament de Sant Adrià del Besòs, l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat i aquesta fundació.

Cadascun d'aquests socis aporten el 25% del total del pla d'actuacions al Barri de la Mina, dels serveis socials al Barri de la Mina, per un total del 100 milions de pessetes. I aquests 6.250.000 de pessetes són la quarta part de la quarta part.

El segon expedient va ser l'expedient relatiu a una concessió d'una subvenció de 2 milions de pessetes a l'Associació de Veïns de la Mina. I haig de dir que nosaltres ens hem informat que això correspon a un conveni signat entre la Direcció General d'Acció Cívica i aquesta associació de veïns, amb l'objectiu de promoure la constitució de comunitats de veïns, millora de l'entorn i neteja del barri, que alguna cosa s'ha de netejar, en aquest barri. I s'ha de dir també que aquesta subvenció està sense pagar, perquè l'associació de veïns encara no ha presentat a la Conselleria els corresponents justificants.

Malèvolament, com dic, vaig examinar el tercer expedient, que corresponia a la subvenció atorgada a l'associació escaquista Juyol, del barri Baró de Viver, per un import de 844.548 pessetes; subvenció que s'ha atorgat amb un total de set partides, que jo llegiré: un ajut per a la festa major del barri

Baró de Viver, que correspon al pagament de l'actuació de l'orquestra Valldemar, 263.200 pessetes; un ajut per al proveïment d'una llibreria, 60.108 pessetes; un ajut per a l'organització d'actes de la festa patronal, 70.000 pessetes; un ajut per dinamitzar el barri, mitjançant l'actuació del grup Els Grallers, 100.000 pessetes; un ajut per pagar les despeses —perquè aquests no han cobrat—, per pagar les despeses i una invitació a un esbart dansaire, 30.000 pessetes; un ajut per a l'edició dels cartells de la festa major, 114.040 pessetes i un altre ajut, també, per a la festa major, corresponent a l'actuació de l'orquestra La Genuïna, 207.200 pessetes; totalitzen 844.548 pessetes.

Amb el mateix esperit vaig examinar l'expedient corresponent a la subvenció atorgada a la Federació d'Associacions i Comerciants dels carrers de la Festa Major de Sants, d'un import de 535.000 pessetes, que corresponia a l'organització del Segon Aplec de la Sardana, 175.000 pessetes, i diversos actes infantils, 360.000. En definitiva, això obeïa a una petició d'aquesta federació d'associacions, adreçada directament a la Conselleria, en la qual demanaven una subvenció per afrontar el dèficit d'organització d'aquests actes de la festa major; dèficit al qual col·laborava també el Consell del Districte 3, de l'Ajuntament de Barcelona, mitjançant una aportació de 332.500 pessetes.

Vaig examinar també —i potser aquest expedient va ser el més dolorós per a mi, pel seu contingut— un expedient d'atorgament de diversos ajuts per a llibres de text, a nosaltres que se'ns ha acusat de demagògia, quan demanàvem en el nostre programa electoral subvencions per comprar llibres de text; doncs bé, hi havia dos expedients d'aquests tipus d'ajuts, i jo vaig triar el més gros, una subvenció de 2.507.869 pessetes, corresponents a un total de 606 ajuts individuals, és a dir, una mitjana de 4.000 i escaig pessetes per a cadascú, i vaig examinar molt acuradament l'expedient, sempre a petició, cadascuna d'aquestes aportacions, d'una APA de col·legis com el de Ca N'Oriac, de Sabadell, que molts de les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats segur que coneixen; mitjançant un informe de l'assistent social corresponent, que donava raó de situacions familiars que a tots ens agradaria que no es produïssin a casa nostra. I, bé, i s'han atorgat aquestes subvencions.

Vaig examinar també l'únic expedient que hi havia, corresponent a un ajuntament governat per Convergència i Unió, l'Ajuntament del Masnou; una subvenció de 6.271.000 pessetes, corresponents a uns ajuts per a la reurbanització i millora de l'equipament urbà de la plaça Reina Maria Cristina, del barri de les Cases Barates, que jo conec prou, i que es justificava mitjançant l'aportació d'una certificació d'obres del mateix ajuntament.

Vaig examinar també un altre expedient, corresponent a un barri, que també conec prou, de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes —aquest no és convergent—, 35 milions de pessetes, que era la implementació d'un conveni signat entre l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes i la Generalitat, per a la posada en marxa del programa de benestar social del barri de les Roquetes, per a la construcció d'un centre cívic. I haig de dir que aquest conveni està vigilat per una comissió paritària de la qual formen part la mateixa Generalitat i l'Ajuntament. I, finalment, vaig examinar l'expedient corresponent a l'atorgament d'una subvenció de 20 milions de pessetes al Consell Comarcal del Bages, per a l'adquisició d'un immoble per a la ubicació del servei d'estimula-

ció precoç de la comarca del Bages, al carrer Pujollet, 8, de Manresa, a través de l'ICS.

Doncs, bé, després d'examinat tot això, amb la col·laboració dels funcionaris de la Generalitat, que no han fet més que complir el seu deure —i per això jo els vaig felicitar, per l'excepcionalitat d'aquesta normalitat; no crec que els funcionaris no compleixin el seu deure— de l'aportació d'aquesta informació, nosaltres hem de dir, amb tota rotunditat, que no trobem raons de fons per discrepar frontalment d'aquestes subvencions esmentades. I certament alguna legitimitat tenim nosaltres per dir-ho, nosaltres, que no escatimem la crítica quan la creiem necessària, hem de dir també, amb claredat, que no hem trobat en aquests expedients que hem examinat aspectes significatius, clientelars o electoralistes, en el procés d'atorgament d'aquestes subvencions.

Sí que discrepem, però —ho vàrem fer l'any passat, ho hem tornat a fer enguany—, de la forma d'adjudicació d'aquestes subvencions, perquè és cert que es podien haver donat 35 milions de pessetes per fer el Centre Cívic de Sant Josep Obrer, de Reus, o per subvencionar la festa major de Santa Perpètua de Mogoda; és cert. No repetirem ara, seria cansar les Il·lustres senyores diputades i els Il·lustres senyors diputats, la nostra posició contrària a l'aplicació de l'article 9.2, de la Llei de Pressupostos, que atorga al Consell Executiu una discrecionalitat que entenem tan àmplia com injustificada. De fet, de tot el conjunt d'aquestes subvencions atorgades, que s'han fet a través de dinou ordres d'adjudicació, només una ha estat sotmesa a concurrència pública mitjançant la convocatòria del corresponent concurs. Aquesta excessiva discrecionalitat és la que ens obliga a demanar votació separada, senyor President, dels dos punts de la moció, en el primer de la qual ens abstindrem i al segon de la qual donarem el nostre vot afirmatiu.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, feia temps que no es veia en aquesta Cambra una atenció i un silenci tan notoris a l'hora de fer un debat, i també feia temps que per una moció no es veia en aquesta Cambra pràcticament el Govern en ple, i això és positiu que sigui així, i ens agradaria des de la nostra Agrupació parlamentària que això fos possible en totes les mocions, i en totes les resolucions que es passen en aquest Parlament. A ningú se li escapa, per tant, que aquesta Moció ha estat precedida d'un clímax, d'unes quantes setmanes, que al nostre entendre ha estat de massa crispació; crispació que s'ha reproduït avui —i vull lamentar-ho en nom del meu Grup— en la interpellació que s'ha substanciat sobre el tema del Besòs, i que sembla que tot aquest tema, des de l'origen i fins avui, mantingui aquest ambient enrarit, que entenem que no és bo per a la convivència al nostre país, ni per part d'uns, ni per part dels altres.

Dit això, dic que, en el fons d'aquesta Moció, tots sabem que no hi ha una qüestió de subvencions —que hi és també i nosaltres en la part que ens pertoca, doncs, ens hi posicionarem tot seguit—, però, l'origen d'aquesta Moció es troba en les actuacions del Conseller de Benestar Social en relació amb el conflicte greu del barri del Besòs i el tema dels habitatges socials,

al barri del Besòs i al barri de la Mina. En definitiva, hi ha una certa..., obeix a una crítica en profunditat a l'acció del Govern, a l'acció del Departament de Benestar Social.

Quan el Govern va decidir crear el Departament de Benestar Social —haig de dir-ho—, almenys al nostre Grup va aixecar una expectativa —i em consta que també en altres sectors—, una expectativa important, una expectativa i una esperança per veure què es volia aplicar o semblava que es volia aplicar, i «prioritzar» una política realment de benestar social o una política tendent a fer sortir del carro de la misèria i del carro d'aquest sector que, segons ens diu tot sovint el President, no pot seguir o no segueix —el fet és que no segueix—, una determinada dinàmica de creixement econòmic en uns anys i actualment no pas de creixement, sinó de problemàtica econòmica per al futur immediat del nostre país, que representa centenars de milers de ciutadans en situació, uns de pobresa —segons els canons de la UNESCO—, altres, de misèria més absoluta. I la funció d'aquest Departament de Benestar Social, l'hem entesa des d'un bon començament en la línia que el Govern volia «prioritzar», i fer un departament propi, una sortida digna per a tots aquests sectors.

Haig de dir també que això, globalment, no ha cobert, o aquests anys, globalment, al meu entendre, al nostre entendre, no han cobert totes o globalment aquestes expectatives. Només voldria posar dos exemples. En primer lloc, en el tema de la renda d'inserció, la Renda Mínima d'Inserció, que segons se'ns havia dit el setembre estaria —el pla pilot que ha començat enguany—, el setembre estaria en marxa; de les meves informacions, en aquests moments, deuen haver arribat dels diferents ajuntaments uns 300 expedients, no més de 300 expedients de tot Catalunya, quan xifrem en milers i milers de persones les que haurien de poder-se acollir a aquesta Renda Mínima d'Inserció i, per tant, el Pla encara no està posat en marxa en aquests moments. El Pla encara no està posat en marxa, quan ja hauria d'estar en marxa, almenys segons les informacions que tenim, a part de canvis de darrera hora en la direcció d'aquest Pla, desesperances que ja ha provocat tota aquesta situació.

L'altre és un malestar en un altre sector molt important, que és el sector de l'atenció a la infància, a la direcció general corresponent i en el sector de professionals que estan al voltant de l'atenció a la protecció dels menors i l'atenció a la infància, sobretot a aquella que hi ha, que té alt risc i altes problemàtiques de tipus físic, de tipus psíquic, de tipus social en general.

L'altre és el tema de les subvencions; hi ha malestar en la concessió de les subvencions. La nostra Agrupació parlamentària —ahir ho explicaven alguns dels diputats de la majoria— ha rebut unes quatre, cinc em sembla que són —l'altra no està comprovada del tot— denúncies de determinades arbitrarietats en el seu Departament, en la concessió de subvencions i això, diguem-ne, d'alguna manera té a veure explícitament amb el punt 2 de la Moció, que entenem nosaltres que està formulat amb tota justícia i amb absolut rigor.

En el tema de l'eradicació de la indigència, només cal que tots els senyors diputats i les senyores diputades continuïn sortint o facin un volt pel centre de la ciutat de Barcelona o determinats barris, o en altres ciutats importants del país, a les nits, ara aquest hivern, i constatin que, a la pràctica, *de facto*, la indigència continua no eradicada, ni de bon tros. Ja ho sé que s'han avançat alguns treballs en aquest sentit, però no es compleix, ni de bon tros, el que haurien d'haver estat prioritats d'urgència,

almenys en aquest tema. M'hi podria allargar molt i no ho farem; nosaltres sobre aquest tema, sobre el tema en si de la política global de benestar social, sí que voldríem un debat monogràfic en aquesta Cambra, amb tota l'atenció que té avui aquesta Moció. Sí que voldríem un debat monogràfic, que abans l'Honorable Conseller s'hi ha referit i semblava que estava disposat a fer-lo; a més a més, ha dit que el guanyaria. Doncs, bé, en tot cas no hi hauria d'haver impediments si, a més a més, compta guanyar-lo. Des de l'oposició li ben asseguro, almenys des del nostre Grup, li ben asseguro que faríem tot el possible perquè no el guanyés, aquest debat, si és que s'arribés a fer, però sí que voldríem que es fes aquest debat. I amb això tancaríem genèricament la nostra posició política a l'entorn del tema de fons d'aquesta Moció, que complementaré només explícitament amb el tema del Besòs.

La Moció que se'ns presenta rau, l'origen, en la greu problemàtica que es va donar i en els enfrontaments que hi va haver al barri del Besòs. Però és que en aquests enfrontaments, que nosaltres hem volgut analitzar a fons, que hem visitat una associació de veïns i una altra, un sector i un altre, que hem buscat informació, senyores i senyors diputats, no hem trobat les coses clares ni per un costat ni per l'altre. I d'aquí vénen els problemes que tenim, fruit d'aquesta reflexió de votar favorablement el punt primer de la Moció que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Hi ha hagut una actuació, al nostre entendre, més que deficient per part de l'equip de Govern en aquest tema de Sant Adrià del Besòs; hi ha hagut o hi ha fosc en la qüestió de la Catalana. Hi ha foscors en la venda d'aquests terrenys i amb la destinació d'aquests terrenys; genèricament hem trobat..., per tant, cortines de fum, i ens faria molta por de ser uns més rere unes cortines de fum i de jugar darrere unes cortines de fum en un tema que em sembla que és prou seriós.

D'altra banda, queda per aclarir el paper del Conseller de Benestar Social en tot l'afer perquè, i aquí sí que hem de dir que lamentem —ho vam dir en Comissió en el seu moment i ho dic ara en el Ple amb aquesta atenció que mereix la Cambra en aquests moments—, que també nosaltres lamentem profundament l'obstrucció permanent al fet que vingui, que comparegui davant el Parlament, davant la Comissió corresponent, l'Honorable Síndic de Greuges. Hauria estat molt bo que abans d'aquest debat l'Honorable Síndic de Greuges hagués pogut comparèixer davant aquesta Cambra i hauríem pogut preguntar-li, de manera oficial, i a hores d'ara tindríem la seva resposta, on va plantejar la seva acció de mitjancer, on la va acabar, per què la va acabar i si hi va haver o no hi va haver ingerència per part del Conseller de Benestar Social, que nosaltres entenem que una certa ingerència hi va ser en un moment determinat. Però, és clar, les versions que hem consultat unes són d'un color, les altres són d'un altre, i no n'hem tret l'entrellat. Unes exculpen el Conseller, les altres l'inculpen fortament. La paraula de l'Honorable Síndic de Greuges hauria estat, entenem, molt important. Lamentem que aquest obstruccionisme i aquest reglamentarisme no ens hagin permès aclarir abans aquest debat, aquesta posició.

En resum, per tant, nosaltres, havent-hi reflexionat a fons, constatant que hi ha un malestar per part nostra, i deixant clar que hi ha un malestar per part nostra i una certa reprovació clara, no a un determinat conseller o a una determinada política,

sinó, en tot cas, ja la vam expressar a la nostra intervenció en el debat de política general, quan vam parlar de política social i, explícitament, en l'esmena que jo vaig defensar en nom del meu Grup a la totalitat als Pressupostos per a l'any 1991 on hi va haver una crítica molt clara en relació amb el tema de la política social i als pressupostos per a política social. I, per tant, nosaltres hem exposat clarament aquest malestar i aquesta reprovació global que ens pot merèixer, a hores d'ara, la política social del Govern de la Generalitat. Però s'ha de plantejar, entenc que s'havia de plantejar d'una altra manera; nosaltres no ho veiem ben plantejat, o ben plantejat el punt primer d'aquesta Moció, perquè no va de subvencions, va d'una altra cosa i en l'altra cosa hi hem trobat cortines de fum i informacions diverses i, per tant, nosaltres —ja afirmo que se m'ha acabat el temps—, havent-hi tot el dia reflexionat a fons, per totes aquestes raons nosaltres ens abstindrem en el punt primer, en el punt primer de la Moció, i votarem a favor, òbviament, del punt segon, en tant que és clar que cal establir els canals administratius i polítics adequats per a la concessió de totes les subvencions a la Conselleria de Benestar Social i que estiguin sotmeses a la concurrència pública i, per tant, conformes a dret. Discrepem —i ho he dit— de la forma d'atorgament de les subvencions, explícitament, a Benestar Social. Però no ens ha semblat i no ens sembla correctament plantejat el primer punt, i, per tant, nosaltres no volem participar en cortines de fum d'uns o d'altres. La nostra posició política entenc que ha quedat clarament especificada.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Amb la vènia, senyories, el Grup parlamentari Popular entén, des d'una òptica jurídica i política, que la figura de la Moció de reprovació pot produir-se, bàsicament, per dos tipus d'actuacions. Bé per una gestió ineficaç i improcedent, pública, notòria i generalitzada d'un departament, la qual cosa, des de l'acció de control de l'Executiu, que correspon a l'oposició, fonamenta i condueix a la reprovació del seu òrgan rector, en aquest cas el Conseller, bé per una actuació puntual contrària a l'ordenament rector, improcedent, àmpliament documentada i demostrada, requisits que, concurrents, obliguen també a la sollicitud de reprovació.

De la part expositiva de la Moció i del seu primer punt resulta indubtable que ens trobem davant una actuació que podria encaixar en el segon dels casos exposats. I dic «podria encaixar», perquè si bé nosaltres entenem que l'actuació de la Conselleria de Benestar Social, i del seu Conseller, en el referent a la manera de concedir algunes subvencions no és certament la ideal, també entenem que els fets que se'ns han plantejat en aquesta Cambra, sens dubte puntuals, no se'ns han documentat i demostrat de manera «indubitada», és a dir, que no deixi lloc a dubte, que la seva actuació vingui motivada per interessos poc transparents, clientelars i electoralistes.

Vull incidir que la manera de procedir del senyor Conseller en la concessió de determinades subvencions no ens omple ni políticament ni socialment de satisfacció, fins i tot, fins i tot la seva actuació es podria qualificar en alguna ocasió de lleugera. Però nosaltres entenem, mentre no se'ns demostrï el contrari —i

aquí penso que no es pot produir una inversió de la càrrega de la prova—, que l'actuació del senyor Comas no ha estat contrària a l'ordenament rector en matèria de concessió de subvencions.

Senyor Conseller, en teologia existeixen dos tipus de reprovació: la positiva i la negativa. La primera consisteix en el dret diví d'excloure alguns de la glòria precipitant-los al foc de l'infern; la segona consisteix en la mera no-elecció. Penso que la senyora Fabian, potser, li aplicaria la positiva. Nosaltres, per un moment, i si estigués al nostre abast, potser ens acontentaríem amb l'ús de la segona. Però com que no estem en l'àmbit teològic i sí en el polític, congruents amb el que hem exposat fins al moment, nosaltres no podem donar suport a la proposta de reprovació, tampoc hi votarem en contra, simplement ens abstindrem, amb el benentès, amb el benentès que la nostra abstenció no serà, a partir d'aquest moment, una abstenció inhibidora, no serà una abstenció inhibidora, serà una abstenció expectant, des de la qual farem un seguiment curós de l'actuació del senyor Conseller i de la seva Conselleria; seguiment no solament centrat en el tema de la concessió de subvencions, sinó també en temes d'infància, d'afers socials, d'acció cívica, de serveis comunitaris i tots aquells que tinguin relació amb l'ICASS, ADIGSA i l'EAJA, ja que no podem oblidar casos com el de les residències geriàtriques i d'altres, que ens han donat molt a pensar, abans d'adoptar la posició que acabem d'esmentar, davant aquest primer punt de la Moció.

Quant al segon, i partint de la premissa que el mateix senyor Conseller al llarg de la precedent interpellació va manifestar reiteradament, que el seu Departament donava les subvencions des de la més estricta legalitat, pensem que no hauria de tenir cap inconvenient a acceptar l'obligació i les limitacions que l'imposen aquest segon punt, sempre que existeixi una manifesta bona fe en les seves actuacions, com nosaltres pensem que així és. En conseqüència, nosaltres votarem favorablement aquest segon punt, senyora Fabian.

Senyor President, això vol dir que estem davant una votació separada dels dos punts. I, finalment, per acabar la meua intervenció, vull deixar palès des d'aquesta tribuna un fet que ha produït al Grup que represento un notable mal gust de boca. Fa uns dies, en sortir el Molt Honorable President de la Generalitat de la reunió del Consell Executiu, davant els mitjans de difusió, referint-se a la Moció que estem debatent, va dir que els grups de l'oposició sortiríem escaldats d'aquesta reprovació. En nom del Grup parlamentari Popular, vull manifestar que generalitzar sempre és dolent, i, en aquest cas, encara més, i més quan el meu Grup s'havia manifestat públicament partidari de l'abstenció quant a la reprovació del senyor Conseller.

Senyories, generalitzar no és bo en l'àmbit privat, menys en el públic. Pot ser que actituds com aquesta, que sobrerament es poden atribuir, probablement, a la manca d'informació, escal·din en un futur d'altres. Evidentment, al Grup Popular, no.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista, el mes de maig, ja va portar a la Cambra una interpellació i una moció subsegüent pel tema de les subvencions. Aquesta no és una intervenció, un fet nou que

ens porta a prendre posicionament aquí, sinó que és una continuïtat del debat que vàrem intentar fer i aclarir en aquella data. És per aquest motiu, senyores i senyors diputats, que el Grup Socialista s'adhereix a la Moció de reprovació al Conseller de Benestar Social, que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Manifestem, com a Grup Socialista, una vegada més, la nostra denúncia, davant aquesta Cambra, per una política que en més d'una ocasió hem qualificat de discriminatòria i clientelar en la concessió d'ajuts i subvencions que provoquen —nosaltres ho creiem així— un greuge comparatiu entre els ciutadans i les entitats que no han estat afavorides per aquesta política que qualificaríem, entre cometes, de «benevolent» del Conseller de Benestar Social, i, com a conseqüència, manifestem que aquesta forma d'actuar comporta una mala utilització dels recursos públics, en tant que aquests diners són atorgats, sense cap mena de previsió de necessitats i sense un control posterior de la seva utilització, que és el que es deu fer en el moment que es fa una política de control des d'un govern. Nosaltres no estem en contra de la política de subvencions, una política de subvencions és necessària, és legal, és lògica des d'un govern; del que, en aquest cas —com ja s'ha dit a bastament— estem en contra és de quina manera són atorgades aquestes subvencions i les finalitats d'aquestes subvencions.

El Grup Socialista creu que aquesta manera d'exercir la política institucional perjudica greument el desenvolupament de les polítiques de dret, emmarcades en la normativa vigent, i crea —cosa que no ens agrada gens— una cultura del subsidi i de l'assistència, que no soluciona, de veritat, els problemes, i, lamentablement, fa retrocedir les polítiques de benestar social a etapes que considerem que haurien d'estar ja superades. Aquestes actuacions es fan paleses molt especialment amb actituds que podem qualificar d'intervencionistes en matèries que són, tradicionalment, pròpies de la competència municipal —això també, senyores i senyors diputats, ho hem dit a bastament— i interfereixen la política dels ens locals, mitjançant xarxes i actuacions paral·leles que s'encavalquen amb els serveis municipals i n'eliminen l'autonomia. Així mateix creiem que el Conseller de Benestar Social ha demostrat, al llarg dels dos anys i mig de responsabilitat institucional, una incapacitat per planificar i dirigir una política de benestar social que cerqui la coherència institucional i sumi esforços entre totes les Administracions i les institucions socials. L'actitud belligerant davant dels recents fets del barri del Besòs..., i aquest no és el motiu de la Moció, si més no, del fet que nosaltres ens sumem a aquesta Moció de reprovació, els fets del barri del Besòs... Dèiem que aquesta actitud belligerant i la denúncia del Síndic de Greuges per l'obstrucció del Conseller trencant els pactes aconseguits entre les administracions i els veïns i fent canviar, com a conseqüència, el curs de les negociacions, nosaltres creiem que és una demostració fefaent d'això que estic manifestant.

A Catalunya, les mancances i les necessitats en política social continuen essent paleses, per això ens hem d'apressar tots a fer una política coordinada i coherent, i només —i ahir ho discutíem en el debat de pressupostos— amb una política pressupostària equitativa i concurrent entre les administracions podem avançar en un model català de benestar social. Cal, com a conseqüència, perquè això sigui així, eradicar de soca-rel les operacions que poden ser proselitistes i de política d'aparador, per solucionar els problemes socials actuals, que condueixen —fa un

moment ho deia un senyor diputat— a situacions de marginació infantil i juvenil, a la drogodependència, a l'atenció residencial a la vellesa, etcètera. A hores d'ara podem manifestar una vegada més que estem mancats d'un impuls polític veritable i d'un sentit institucional de govern que ordeni i planifiqui la política social.

Creiem que la tendència al desenvolupament de la política subvencionadora, sense una programació adequada a les necessitats reals —el Pla d'Actuació Social ha quedat obsolet; n'és un exemple—, i els nous problemes socials que es manifesten a la societat, la manca, també, de mesures capacitadores dels subsidiaris dels serveis davant d'una política que denunciem de protectora i assistencialista, juntament amb un impuls de la iniciativa mercantil en la gestió dels serveis, signifiquen —nosaltres ho creiem així— una greu amenaça per al desenvolupament de les polítiques públiques de benestar social a Catalunya.

Jo li volia dir, al senyor Conseller, que bastir una política de benestar social és sempre difícil —vostè ho sap i nosaltres també. Transformar i canviar actituds encara és més difícil; en canvi, crear bases de malestar general des de les instàncies del poder és, malauradament, molt senzill. Les actituds i formes de fer del titular de Benestar Social hi estan col·laborant directament, i és per això que des d'aquí, des d'aquesta tribuna —ho ha fet la senyora Fabian—, nosaltres també volem denunciar un intent d'instrumentalització en el teixit associatiu del país que està provocant la Conselleria de Benestar Social en el moment que vostè, a títol personal, ha estat buscant suport a la seva persona i a la seva gestió en aquelles entitats que vostè ha ajudat i ha subvencionat. Actuacions, senyores i senyors diputats, que corresponen no a un govern de l'actualitat, sinó a governs no democràtics que cerquen les adhesions incondicionals i «inquebrantables».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió i per fixar posició, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Padrós. *(Pausa.)*

El Sr. PADRÓS: Senyor President, senyores i senyors diputats, he pujat a la tribuna per posicionar-me sobre la Moció presentada per la Illustre Diputada senyora Fabian, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i, bé, veig que, després del to de les intervencions, acabaran potser fent una intervenció més pròpia del Nadal que no, potser, dels torrons de Sant Esteve, amb la qual cosa potser hi guanyarem tots plegats.

Senyor Celestino Sánchez, abans de posicionar-me sobre la Moció voldria felicitar-lo per la coherència dels seus plantejaments —per la seva coherència— i dir-li que, evidentment, nosaltres no coincidim gens amb el que vostè ha exposat.

Senyora Fabian, abans de veure-la abans-d'ahir present aquí a l'hemicicle durant la sessió en què l'Honorable Conseller Comas contestava preguntes que altres il·lustres diputats del Grup Socialista feien, en veure-la aquí present i defensar també les esmenes a la totalitat de la Conselleria de Benestar Social, tenia l'esperança —veig que equivocada esperança— que, en finalitzar els seus *plantes*, els *plantes* del Grup d'Iniciativa a les presències del Conseller, vostès voldrien significar-se sobre el replantejament que feien de la Moció i que la retirarien, que acabarien acceptant que s'havien equivocat i que el contingut de la Moció no era el més idoni. I veig que..., per això vull evidenciar-li, senyora Fabian, que, amb el màxim de respecte que em mereix

el seu Grup i vostè, com a persona i diputada, intentaré, amb la meua explicació, fer-li veure per què el Grup d'Iniciativa entra en grans contradiccions. Crec que aquesta Moció està fora de lloc i no és més que una cortina de fum.

Primer, hauria de dir que aquesta..., el que anem a votar no és una moció de reprovació; no vull entrar en el contingut formal del text, però vostès fan un text que diu: «Instar el Consell Executiu perquè reprov...» Això no és una moció, el que anem a votar no és una moció de reprovació del Conseller, però no vull entrar en el tema formal. Accepto quina és la dinàmica i el contingut de fons, però el que vull que quedi ben clar és que el que anem a votar no és el que vostè ha exposat.

La segona cosa que jo voldria expressar-li és l'oportunitat i la justificació en presentar aquesta Moció, perquè, senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Moció és subsegüent a la interpellació substanciada sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social, que es va substanciar el 23 de desembre passat. Però jo veig —hi torno a insistir— que això és una excusa, perquè han sortit moltes altres coses. Jo em voldria cenyir al text específic que va motivar aquesta Moció. En una interpellació que deia la senyora Barenys que va formular el Grup Socialista ara fa set mesos, es presentava —deia— una interpellació en el mateix sentit que després va derivar en una moció que es va debatre, en la qual es van exposar els mateixos elements que van sortir en la interpellació que la senyora Fabian va formular escassament fa tres setmanes. No insistiré sobre els continguts, perquè l'Il·lustre company de Grup, el senyor Codina, penso que va ser prou explícit i prou contundent. És a dir, parlava sobre l'ús i la legalitat de les subvencions que el Conseller de Benestar Social fa i la interpretació que també fa de l'article 9.2 de l'anterior Llei de Pressupostos.

A vostè i a altres diputats els preocupa l'actuació del Conseller, perquè s'han donat una sèrie d'accions i s'han donat una sèrie de subvencions, d'ajudes a barris, famílies, institucions i entitats socials que algun diputat —que no jo— s'ha atrevit a qualificar de poc favorables, en aquests barris, als nostres plantejaments polítics. Vostè en diu, d'això, política clientelar —vostè no..., la senyora Barenys també diu això i em sembla que ho deia el senyor Colom. Però vostès ja saben i reconeixen en aquesta Cambra —i no hi insistiré— que aquesta especificitat de zones són precisament les més mancades infraestructuralment i amb més dèficits de tot tipus; per tant, és obvi que els governs, del color que siguin, els que tenen responsabilitat, hi aboquin tots els seus esforços. I quin govern, quin departament, quina administració té més obligació que passar per aquests llocs amb dèficits que la Conselleria de Benestar Social? Per tant, no entenc la seva preocupació. D'una banda ens diuen, al debat de pressupostos, que el Departament no inverteix en els llocs on diuen vostès que electoralment no ens són beneficiaris, i quan ho fem, ens diuen que fem política clientelar. Jo crec que això és una contradicció.

Vostè sap que els ajuts de l'ICASS i de les direccions generals del Departament estan superreglats a través de les ordres conegudes, i vostès saben tant o millor que jo que el tema dels serveis socials, més que cap altre, és del tot impossible de poder reglar, de reglar tots els ajuts per raons de naturalesa de l'entitat, del beneficiari, per restar fora de convocatòria, per la seva pròpia urgència, etcètera. Tant és així que la Generalitat no és

l'única administració que ho fa: en les interpellacions que es van substanciar al seu moment parlàvem de l'Ajuntament de Barcelona, i ningú feia cap mena de..., de tirar-se pedres al fetge; podríem parlar de la Diputació, també. Jo penso que qualsevol govern del món que sigui mínimament coherent ha de tenir aquesta possibilitat. Per tant, jo no la penso censurar, sinó que penso que és obvi que ha d'existir.

Però vostès parlen de transparència. Més transparència que la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*? Digui'm d'aquestes administracions que he dit abans on és la transparència a l'hora de publicar-ho? Més transparència que trobar els expedients per ser examinats per vostès i nosaltres? I vostè parla d'arbitrarietats? Com és que presenta una moció sense haver anat a veure abans els expedients? Jo..., em sembla que seria coherent que, com a mínim, haguessin fet el mateix que ha fet el senyor Latorre o el que ha fet el senyor Diputat —que avui no hi és—, el senyor Ayguadé, que explícitament van dir que pensaven anar-hi, i jo els vaig felicitar abans de saber el resultat que el senyor Latorre aquí ha evidenciat i que el senyor Ayguadé, en els mitjans de comunicació, també ha evidenciat. Jo els vull felicitar una altra vegada, perquè n'estava convençut, de quin era el resultat, però per la seva coherència.

En temes de benestar social, és necessari cercar l'acord, i aquí, en el Parlament, en tenim bones experiències: vam parlar de la resolució sobre el tema de vellesa i d'altres temes en el camp dels disminuïts. Jo voldria corregir, en aquest cas, la senyora Fabian quan deia que el senyor Sesmió li havia dit que no era bo que una societat fos subvencionada; no va dir això, va dir «subsidiada»; per tant, la volia corregir en aquest sentit: jo crec que la solidaritat basada en una societat subvencionada, doncs, penso que, miri..., en el cas nostre no ens funciona pas malament. Però quan la senyora Barenys critica el subsidi, no se li posen els colors vermells de recordar què és el que fa el govern del seu color polític a Andalusia, amb els *planes de empleo*. Per tant, a mi em sembla que la coherència, quan parlem d'acords, l'esforç, l'hem de fer col·lectivament.

Però li sembla que es pot anar d'acord presentant aquesta Moció, el contingut d'aquesta Moció, i dir que el Conseller no vol dialogar? Vol un exponent màxim del diàleg i l'eficàcia que un acord que fa mesos que ja estava arribat a la seva perfilació i que es va signar ahir? Vol un exponent màxim, senyora Barenys, del que pot ser, del benefici que pot generar el diàleg i l'acord? Un acord que no solament significa diners —i jo ara no vull entrar en la polèmica de si vostès hi estaven d'acord o no—, però que també entra un tema polític tan important com és el reconeixement que les entitats d'àmbit nacional català poden optar, poden optar a percebre els ajuts derivats del 0,5 de l'IRPF. I penso que aquest és un gran guany, i aquí no se'n parla: això és capacitat de diàleg. I mentre nosaltres a un gran nivell arribem a un pacte, vostès intenten minorar-lo, i no entenc per què l'intenten minorar, no entenc per què es fan els desmenjats. El senyor Josep Maria Sala estava ahir amb el senyor Almunia; segurament li podia haver anunciat que això es produïa i, en canvi, vostès ahir feien veure que no sabien quins acords són a què s'estava arribant. Home, a mi em sembla que vostès no estan portant el tema per la via de l'acord que és necessari acordar.

Senyora Fabian, avui ja no parla d'il·legalitats; la senyora Barenys, tampoc, però a les interpellacions —i cito textualment—

vostè deia: «El que dubto és que vostè» —referint-se al senyor Conseller— «sigui just i compleixi la llei». Avui ja no ho diu, això, avui ja no posa en dubte que les subvencions atorgades s'ajustin a la llei. I, després de la intervenció del senyor Latorre, m'atreiria a dir més. No vull parlar ara, tampoc, de la desqualificació que fan del Conseller ni del llenguatge que s'ha utilitzat aquests dies, i, en aquest cas, vull fer la diferenciació del Grup d'Iniciativa —no hi vull entrar, és Nadal i no és bo—, però entenc que aquesta no és una manera d'entrar en un procés de diàleg; malament aniríem si nosaltres també utilitzéssim aquest tipus de nomenclatura: coses que s'han dit i que jo ara, des d'aquí, no vull mencionar, vull obviar-les.

Senyora Fabian, senyora Barenys, també vostès fan presumpció de culpabilitat i després es queixen que el Conseller els contesti. Quan un fa presumpció de culpabilitat s'ha de demostrar, i vostès encara no han demostrat res. Vostès, senyora Fabian, ho reproveu tot; ho reproveu tot, volen intentar reprovar aquí i reproveu, per exemple, l'Alcalde de Sant Adrià, fa dos dies —que és un alcalde del Grup Socialista—, pels temes del Besòs. És a dir que, posats a reprovar, suposo que veurem altres coses. Per tant, jo li demano coherència i li demano que aquesta Moció se ceneixi exactament a la interpellació. Aquesta interpellació, deia jo, que parlava sobre la política de subvencions, i vostès parlen que el Conseller ha fet trucades, que ha fet..., més que trucades, que ha provocat adhesions. Aquí tinc un munt de cartes —no la vull fer posar vermella, senyora Fabian— d'alcaldes del seu grup polític que, davant d'aquesta Moció, diuen textualment..., donen el seu suport al Conseller: la Federació Internacional d'Associacions de Persones de la Tercera Edat, la Federació Internacional Catalana del Voluntariat, els presidents d'associacions de veïns (*remor de veus*), associacions de disminuïts; en definitiva, en definitiva, senyora Fabian, penso que són, exactament, els grups són exactament... la gent que se sent implicada, la gent que, d'alguna manera, interpeleen la Conselleria de Benestar Social; no hi insistiré.

Tot això posa en evidència que a vostès els preocupen altres coses, i, amb tot el respecte, deixi'm dir-li una cosa, perquè parlàvem de *Tirant lo Blanc* i per fer un símil medieval, deixi'm dir-li: vostès tenen una concepció feudalista dels barris (*remor de veus*), concepció feudalista que consisteix a dir: aquest és meu, aquest és teu, tu m'has de donar permís per entrar. Escolti, a vostès els molesta que el Conseller de Benestar Social es passegi per aquests barris, i jo crec que vostès s'equivoquen; vostès s'equivoquen. No s'equivoquin, nosaltres continuarem fent aquesta política, el Grup parlamentari de Convergència i Unió sintonitza plenament amb la política de la Conselleria de Benestar Social, amb el titular del seu Departament.

El senyor Oliart abans i la senyora Fabian —i vaig acabant, senyor President— fan judici d'intencions sobre la consciència dels diputats, d'aquests diputats; nosaltres no som la majoria aritmètica, nosaltres som la majoria democràtica, lliurement expressada pel poble català (*remor de veus*), i no parli en nom dels ciutadans de Catalunya, senyora Fabian, la majoria dels ciutadans de Catalunya no reproveu el Conseller de Benestar Social, la majoria dels ciutadans de Catalunya estan a favor d'aquesta política. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. SALA: Senyor President, per l'article 35, clarament he estat alludit...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Sala, s'ha considerat alludit?

El Sr. SALA: O potser..., o amb tota legitimitat em sembla que he estat mencionat, expressament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat mencionat, per això li he fet la pregunta si era alludit; ha dit «mencionat».

El Sr. SALA: M'han mencionat i alludit perquè, a més, s'ha...

El Sr. PRESIDENT: Bé, té un minut per exposar...

El Sr. SALA: Moltes gràcies, senyor President. Per tranquil·litzar el senyor Padrós, coneixíem no des d'ahir, des de fa bastants setmanes i bastants mesos que el Grup parlamentari de Convergència en el Congrés de Diputats i, molt especialment, el senyor Roca estaven negociant aquest acord; estem molt satisfets que s'hagi assolit aquest acord, no ha de tenir cap tipus de dubte, creiem que ha estat una negociació eficaç, ens en felicitem, crec que hem col·laborat que això es fes, crec que hem demostrat, perquè ho hauríem pogut fer, que sabem separar clarament el que és acció de partit i acció de país. Nosaltres no hem fet cap tipus d'acció i l'hauríem pogut fer si haguéssim actuat sectàriament per evitar que aquest acord se signés en el moment que s'ha signat. Nosaltres creiem que per a Catalunya era bo que la política de benestar social del Govern de Catalunya i del Govern de l'Estat es posessin d'acord i es concordessin, i això ho separem absolutament del fet que la persona que avui està ocupant la Conselleria és una persona que no ens mereix cap tipus de respecte com a polític. Però el Govern de Catalunya, el Govern de Catalunya... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Ara...

El Sr. SALA: Senyor President (*remor de veus*), el Govern de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SALA: El Govern de Catalunya, senyor President... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SALA: El Govern de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Sala, no s'excedeixi en les seves afirmacions.

El Sr. SALA: Molt bé, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Tenia la paraula purament...

El Sr. SALA: Retiro, retiro...

El Sr. PRESIDENT: ...per al·lusions i ara està fent al·legacions, eh?, de manera que ha acabat la seva intervenció. Gràcies, eh? (*Remor de veus.*) Ja ho havia dit això. (*Remor de veus.*)

El Sr. SALA: I em permet que digui que felicito molt especialment el senyor Roca per l'acord assolit. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Ara la senyora Rosa Barenys, exclusivament... Ah, la senyora Fabian, té raó, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

La Sra. FABIÀN: Gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, per pronunciar-me sobre les dues esmenes que m'havia fet el Grup Mixt. La primera esmena dir-li, senyor Celestino Sánchez, que penso... (*Remor de veus.*) Ja ho sé, però tinc dret a pronunciar-me, també.

La primera dir-li, senyor Celestino Sánchez, que penso que hi ha un error en la manera d'explicitar-la, perquè, realment, el senyor Comas no és el màxim responsable del Consell Executiu de la Generalitat. Per tant, això seria una moció de censura, no estem en una moció de censura. La moció de censura té un pro-

cediment jurídic reglamentari diferent; això és una moció de reprovació subsegüent a una interpellació, que té el contingut i la forma i el valor que nosaltres li donem, no el de judicis d'intencions que altres vulguin fer, i, per tant, jo, en aquest tema, i per treure tota connotació que porti a qualsevol mena de dubte, li proposaria una transaccional que digués, simplement: «El Parlament de Catalunya acorda...» i, a continuació els dos punts, tal com el Grup d'Iniciativa els havíem redactat. Si hi està d'acord el senyor Celestino Sánchez i no hi ha cap altre grup de la Cambra que s'hi oposi, nosaltres proposaríem aquesta moció transaccional.

Respecte a la segona esmena que vostè ens ha fet, primer, en llegir-la jo havia pensat que el senyor Celestino Sánchez s'havia confós quan reflexionava o quan pensava que en l'actuació del Conseller de Benestar Social s'implicava la necessitat o no que existeix la Conselleria, perquè és veritat que aquesta Conselleria és nova, i és veritat que aquestes actuacions ja es feien en altres conselleries. Nosaltres entenem que el dret a discrepar, el dret a tenir opinions polítiques diferents és legítim, i com a grup parlamentari i com a organització política tenim posicions diferents i és públic i és notori, a les mantingudes pel Grup de la majoria, i les mantenim amb altres consellers i no reprovem altres consellers, i no hem plantejat —com li deia abans— una moció de censura. I hem pensat que el senyor Celestino Sánchez pensava que com que en altres conselleries no es produeix de manera tan notòria que els ciutadans no siguin iguals davant la llei, i, en aquest tema, ens ratifiquem que el Gabinet de Benestar Social sí que incompleix la normativa més alta, la Constitució Espanyola, pensàvem què deia el senyor Celestino Sánchez si ho fan uns altres, això potser no es fa; pensàvem que quan altres conselleries no fan ús i abús de l'article 9.2, de la Llei de Pressupostos, pensàvem que el senyor Celestino Sánchez diria: «Si no ho fan la resta, que facin la política de benestar social la resta i que no la faci aquesta Conselleria.» I pensàvem dir-li que no li acceptaríem aquesta esmena, perquè volíem dir-li que nosaltres pensem que sí, que és bo que existeixi un departament de benestar social, el que sí que pensem que també seria molt bo és que existís una altra manera de fer en el Departament de Benestar Social, inclús amb una posició política diferent a la nostra, perquè nosaltres ho hem dit, ho hem demostrat i fa molts anys que ho practiquem, que tenim un respecte curós i a més acceptem totes les normes democràtiques, la Constitució —ho repeteixo— en primer lloc.

No em cal dir-li més coses perquè vostè mateix ha retirat aquesta esmena, i quan l'ha retirada he pensat que feia bé, però després en sentir el posicionament del Grup de la majoria m'ha semblat que potser no estava ben retirada aquesta esmena número 2, perquè el que avui hem tingut palès és que aquelles persones que defensen o que tenen necessitat de defensar polítiques que no estan sustentades en la raó, continuen manifestant i continuen instrumentalitzant les persones de la mateixa manera que ho fa el Conseller de Benestar Social. Potser si desaparegués la Conselleria de Benestar Social desapareixeria una manera de fer i una manera de fer política. Per tant, senyor Celestino Sánchez, potser no anava vostè tan lluny de la necessitat. De totes maneres vostè ho ha retirat, per tant, nosaltres acceptem la seva proposta.

Per altra banda, i per acabar, simplement dir que avui aquesta Cambra, des del nostre punt de vista, sí que ha guanyat algu-

na cosa: ha guanyat que es perfilin, de manera clara i de manera meridiana les diferències entre una política d'esquerra i una política de dretes. (*Fora remor de veus.*) D'això ens en congratulem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El que és evident és que la Presidència no li pot admetre aquesta modificació de redacció, a base d'una suposada transaccional amb quelcom que no té res a veure amb les esmenes presentades pel senyor Celestino Sánchez. (*L'I. Sr. Sánchez Ramos demana per parlar.*) Senyor Sánchez, per què vol la paraula?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, és que jo crec que sí que té relació, en el sentit que la nostra voluntat era explicitar que la responsabilitat no era del senyor Conseller, sinó de tot el Consell Executiu. De tota manera, vostè té la potestat d'interpretar i aplicar el Reglament i en funció d'això ho aplica i no passa res! (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: No, no. Evident, que no passa res...

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: De tota manera, hi votarem.

El Sr. PRESIDENT: ...perquè resulta que el que vostè intenta salvar, resulta que no li acceptava la senyora Fabian. De manera que encara ho complicàvem més. (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) Senyor Saura.

El Sr. SAURA: Senyor President, gràcies. Nosaltres creiem que ha estat pràctica habitual en alguns moments acceptar i posar transaccionals d'aquestes, i, en tot cas, d'acord amb l'article 26, apartat 2, demanaríem una resolució motivada de la Mesa de la no-acceptació.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el precedent està en casos en què totes..., la Cambra ha estat d'acord a admetre aquestes modificacions de redacció merament tècnica, però... Digui, digui.

El Sr. SAURA: Senyor President, és que cap grup de la Cambra s'ha manifestat en contra, i la decisió de la Mesa no la compartim i, en aquest sentit, insisteixo que demanem resolució motivada, per escrit, d'acord amb l'article 26.2, d'aquesta resolució de la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Bé, se suspèn la sessió per tres minuts.

(*La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les dues i tres minuts.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

La Mesa, per unanimitat, d'acord amb l'article 26.1. quart del Reglament, no admet a tràmit la transacció proposada per la Il·lustre senyora Rosa Fabian entre l'encapçalament de la Moció i l'esmena presentada per l'Il·lustre senyor Celestino Sánchez, atès: primer, que a l'encapçalament al preàmbul de la Moció no hi ha presentada cap esmena, i atès, segon, que d'acord amb el criteri interpretatiu de l'apartat 2 de l'article 130 del Reglament, del 19 de febrer de 1981, el grup o diputat interpellant no pot presentar esmenes a la pròpia Moció.

Seguidament, passem a la votació, tal com s'ha demanat, separatament, dels dos punts.

El primer punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt de la Moció ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions.

Se sotmet a votació el segon punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt de la Moció ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Senyores diputades i senyors diputats, ha circulat una carta apòcrifa d'aquesta Presidència, fruit d'un intent d'avançar el dia dels sants innocents al dia d'avui. Prego a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats que no facin cas de l'esmentat text apòcrif.

Voldria fer constar el reconeixement de tota la Cambra... (L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.) Senyor Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: Voldria donar una breu explicació de vot de la nostra actitud, perquè nosaltres no hem intervingut en el debat inicial i crec que podríem tenir dret a aquesta intervenció d'explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt no havia intervingut, pot fer-ho.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt, la branca Esquerra Catalana.

El Sr. CASANOVAS: Sí, ara li anava a aclarir..., els diputats d'Esquerra Catalana.

Nosaltres no hem intervingut en el debat perquè, prèviament, volíem escoltar com es desenvolupava aquest debat, perquè la Moció tal com estava presentada és evident, és evident, que hauria significat la nostra abstenció en el primer punt, perquè no creiem que la política de subvencions de la Conselleria de Benestar Social sigui gaire diferent de la valoració que es podria fer de la política de subvencions de les altres conselleries. Nosaltres volíem veure exactament què hi havia aquí i com que en el debat, al llarg del debat, hem pogut aclarir el que hi havia en el fons d'aquesta Moció, nosaltres hem cregut que això evidentment era una reprovació de l'actitud del Conseller de Benestar Social per la seva actuació en el barri de Sant Adrià de Besòs.

És en aquest sentit que nosaltres hem volgut donar el nostre vot i per això hem votat favorablement la Moció en el seu punt. Que consti, d'altra banda, que, per a nosaltres almenys, el fet d'una reprovació no té pas el mateix valor que una moció de

censura; voldria que quedés ben clar. Una reprovació és una reprovació i una moció de censura és una moció de censura.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. El senyor Ródenas està en el mateix cas...

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, sí, és per separar una mica el «mare» del «màgnum», perquè en aquest cas el meu vot ha estat separat del de la resta de companys del Grup Mixt. El meu vot ha estat d'abstenció al primer punt i votació a favor del segon punt.

Només dir una cosa; nosaltres no estem d'acord que es personalitzin les responsabilitats polítiques, en cas d'un conseller, perquè creiem que realment el Conseller forma part d'un tot del qual no és independent, encara que sigui autònom en les seves responsabilitats. Nosaltres creiem que el Govern de Convergència i el President de la Generalitat, al seu cap, porta a terme un programa electoral concret que tradueix en un programa de govern.

Una altra qüestió és que hi ha unes formes de presentar, en aquest cas, aquesta reprovació que nosaltres no podem tampoc assumir perquè creiem que són interessades electoralment i que no es corresponen directament amb les competències que al Parlament haurien de ser. Això no vol dir que nosaltres estiguem d'acord amb la forma de portar a terme la política social del Govern d'aquest Departament, que podríem dir, tal com s'ha dit aquí, de «malestar social» i no de Benestar Social. I en tot cas pensem que hi ha una altra consideració importantíssima: hi ha un govern establert legítimament que, quan tinguem les eleccions al Parlament de Catalunya, el ciutadà referendarà o no referendarà, però en tot cas no volem dir que això impliqui un suport explícit a la política del Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Després d'aquestes explicacions de vot sols em resta desitjar a totes les senyories un bon Nadal i un feliç any 1991.

S'aixeca la sessió.

(Són les dues del migdia i dotze minuts.)